

DEMEK Kİ BURJUVAZİNİN DURUMU ÇOK KÖTÜ

Çökmekte olan her sistem, ömrünü uzatmak için tüm gücünü harekete geçirir. Buradaki temel yanılgısı, kendisini çöküşe götürenin kendi iç çelişkileri ve bu çelişkilerin olgunlaşması olduğunu görmemesi ama yıkıcı hareketin kendi dışından geldiğini sanmasıdır. Bu nedenle, dıştan geldiğini sandığı harekete karşı giriştiği hiçbir eylem, hiçbir baskı sonuç vermez. Fakat çökmekte olan sınıf yine de bundan vazgeçmez. Böyle bir aşamada çıplak zor daha çok devreye sokulur. Ancak hiçbir zaman çıplak zorla yetinmez, yapısında barındırdığı gerici olan ne varsa hepsine sarılır.

Burjuvazi de yok olup giden her sınıf gibi davranıyor. Kapitalist düzenin çöküş dinamiklerinin harekete geçmesiyle sıçramalı çöküş aşamasına girince, kendi egemenliğine ve düzenine son verecek olan işçi sınıfına karşı aynı şeyi yapıyor. Ancak onun tüm bu girişimleri daha önceki sınıfların akıbetinden onu da kurtaramaz. Çünkü kapitalizm, kendisini ortadan kaldıracak toplumsal koşulları kendisi hazırladı. Kapitalizmin ilerlemesi, onun toplumsal evriminin karakteri çelişkilidir. İlerleme derinleştikçe yapıdaki çelişkiler de derinleşti. Artık öyle bir noktaya ulaştı ki, sistem bu çelişkileri taşıyamaz oldu. Çelişkilerin olgunlaşması ise bir toplumsal sistemin çözülüp dağılmasının yegâne yoludur. Artık bu noktada sistemin tüm çöküş dinamikleri harekete geçer. Toplumsal dönüşüm kaçınılmaz hale gelir. Devrimci dönüşümün olmaması halinde yıkım ve çürüme tüm toplumu egemenliği altına alır. Burjuvazinin bir zamanlar ona dayanarak serpilip geliştiği üretici güçler, artık onun önderliğinde gelişimini sürdüremez noktaya gelir. Gelişmiş ve büyük olan üretici güçler kendine dar gelen toplumsal yapıyla çatışmaya girer. Bu noktada toplumsal alt-üst oluş kaçınılmaz hale gelir.

Tarihsel hareket yalnızca kapitalizmin çöküşü yönünde işlemez, aynı zamanda yeni ve doğmakta olan toplumsal sistem yönünde de işler. Sosyalizm, kapitalizmin bütün gelişmesi boyunca hazırladığı maddi koşullar toprağında kendini gösterir. Kapitalizmin gidişi gibi sosyalizmin gelişi de kaçınılmaz hale gelir. İşte bu noktada burjuvazi kaçınılmaz olana teslim olmamak için bütün gücüyle direnir. Bağrında taşıdığı baskı aracı ve ideolojik silah, neyi varsa tümünü sonuna kadar kullanır. Bugün kapitalizme karşı harekete geçmiş olan emekçi insanlığa karşı baskının, terörün, şiddetin bütün biçimlerine başvurmaktan kaçınmıyor. Emekçilerin devrimci hareketini bastırmak için de yapmayacağı çılgınlık, göze alamayacağı şey yoktur. Çünkü bu savaş burjuvazi için yaşamsaldır, ölüm-kalım sorunudur. Bu savaşı kazanmak için kendisine destek sağlayacak her ideolojik kurumu sonuna kadar kullanır. Bir ideolojik üst yapı kurumu olan dine bu denli sarılmasının nedeni de budur.

Burjuvazinin her zaman dinin desteğine ihtiyacı vardır. O, feodalizme karşı, onun ekonomik toplumsal yapısını dağıtmak için taş üstünde taş bırakmazken, din gibi ideolojik üst yapı kurumları ise, kendi toplumsal düzenine ve yeni ihtiyaçlarına göre

düzenleyerek korumuştur. Örnek vermek gerekirse, Amerika'nın fethi sırasında Avrupalıların, dini nasıl o kıtanın bakir topraklarına taşıdığı gösterilebilir. Amerika'da üretim biçimi kapitalist bir üretim biçimi olarak kuruldu. Burjuvazi Avrupa'dan bu üretim biçimini; kapitalist üretim biçimini kurmak için gelişkin üretim araçlarını, nitelikli iş gücünü, bilimi, teknolojiyi biriktirdi; tüm bunlarla birlikte dini de götürdü. Hâlbuki Amerika'da ortaçağ kurumlarının hiç biri yoktu. Burjuvazi biliyordu ki, dinin yardım olmadan orada da egemenliğini sürdürmezdi. Burjuva ideolojisi, idealist doğası gereği dinle bağdaşır, onu kendi içine alır. Bütün olarak burjuva ideolojisi, burjuva toplumsal sistemin yeniden üretilmesinde aktif rol oynar. Burjuva toplum, eski topluma karşı ne kadar devrimci bir rol oynarsa oynasın, yine de eski toplumun çizgilerini kendi içerisinde taşır. Burjuva toplum, salt burjuva ilişkilerden oluşan bir toplum değildir. Geçmişin birçok ögesini kendi içinde taşır. Doğada ve toplumda saf olay yoktur. Kapitalist toplum da kendi geliştirdiği yeni ilişkilerle eski toplumdan devraldığı ilişkilerin bütünlüğüne dayanır. Başka bir söylemle burjuva ilişkiler, kapitalizm öncesi ilişkileri de yaşatır.

Burjuvazi egemen bir sınıf durumuna gelir gelmez gerici bir duruma düşmüştür. Artık gelişmeyi yöneten değil, engelleyendir. Politik üst yapı tamamen gericileşmiştir. Burjuva gericilik, dini gericilikle tam bir uyum içinde hareket eder, birbirini besler. Tekelci egemenlik koşullarında ise, tekelcilik her planda gericilik demektir. Tekelcilik geliştikçe, gericilik eğilimi de derinleşir. Tekelci kapitalizmin çöküş aşamasına ulaşmasıyla birlikte dini gericiliği de içeren burjuva gericilik daha ön plana çıkar. Gerici emekçi halkın özgürlük mücadelesi hedefiyle tam bir çatışma halindedir. Emekçi kitlelerin özgürlük mücadelesi, gericiliğe karşı mücadeleden ayrılmaz.

Burjuvazi toplumda ne egemendir ne de yönetebiliyor. O, bu durumun üstünü örtmek istiyor. Kitlelerin, onun bu iktidarsızlık durumuna düştüğünü görmelerini istemez. Emekçilerin böyle bir durumdan cesaret alıp çok daha ileri gideceğini iyi bildiğinden, kendi durumunu saklamak için dinin örtüsüne sığınır. Ancak din, şimdiye kadar çöküp gitmekte olan hiçbir toplumsal sistemi kurtarabileceği düşüncesi burjuvazinin kuruntusudur. Fakat burjuvaziyi bu duruma getiren içine girdiği sıçramalı çöküş aşamasıdır. Gerici olan ne varsa tümüne bu kadar sarıldığına göre demek ki burjuvazinin durumu çok kötü.

Bir toplumsal sistem tarihsel miadını doldurmuşsa, başvuracağı hiçbir araç, onu bu durumdan kurtaramaz. Burada tüm sınıflı toplumlar tarihinde olduğu gibi, belirleyici olan sınıf mücadelesidir ve onun yasalarıdır. Sınıf mücadelesi ise, büyük bir kuvvetle proletaryanın iktidara gelmesi yönünde ilerliyor. □

ABD KAÇACAK DELİK ARIYOR

ABD açısından Irak işgalinde siyasi, ideolojik ve psikolojik bir sınır çizgisi vardı ve şimdi bu çizgi aşılmış görünüyor. Irak'ta işgale devam ettiği her gün, siyasi açıdan bir yıpranma yaşamaya devam edecek, "özgürlük için terörle savaş" ideolojik söylemine dayandığı hegemonyasının çöküşünü hızlandıracak ve "İkinci Vietnam Sendromu" olarak tarihe geçecek bir psikolojik yıkımın tüm ağırlığını giderek daha fazla omuzlarında hissedecek.

ABD emperyalistleri, eğer tarihten ders alabilselerdi, benzer bir sınır çizgisinin 1968'de Vietnam Kurtuluş Cephesi'nin ünlü Tet saldırılarından sonra da aşıldığını ve geriye döndürmenin imkansız olduğunu görürlerdi. Oysa ABD yöneticileri, Vietnam tarihinden kendi çapsizliklerine denk bir ders çıkarıyorlar. Bush ve ekibine göre, Vietnam'da asıl hata, yeterince ısrar etmemekmiş. Anlaşıyor ki ABD, Irak işgalinde ısrar edecek, onu tükenişe götüren bu yolu sonuna kadar yürüyecek. Tanrı bize böyle akılsız düşmanlar verdiği için, kendimizi şanslı sayabiliriz.

Bütün "zafer için ısrar" söylemlerine rağmen, ABD Irak'ta bir zafer olanağının kalmadığını anlamış ve yenilgiyi itiraf eder duruma gelmiştir. Irak'ın sorunlarını Suriye ve İran'la birlikte çözmek için arayışta olduklarını açıklamaları bile, başlı başına bu yenilginin itirafıdır. ABD, dün kadar "şer eksenini" saydığı bu ülkelerle birlikte, Irak'taki halk direnişini yok etmek için değil, direnişi satın alabilmek ya da en az zararlı bir uzlaşmaya ikna edebilmek için çabalayacak. Dünyanın en güçlü, en ileri teknik imkanlarına sahip ABD ordusu, Irak fırınında bir hindi gibi kızarıırken, hiçbir ülke ABD'nin bu kaderini paylaşmaya gönüllü değil. En sıkı ABD işbirlikçileri bile burunlarına dolan bu "kızartma" kokusundan büyük korku duyarken, Suriye ve İran, ABD adına elini taşın altına hiç sokmaz. Konumuz açısından işin bu yanından çok, önemli olan

ABD'nin birkaç yıl önce hedef düşman ilan ettiği bu ülkelerden yardım dilenecek hale gelmiş olmasıdır.

ABD'nin işgal gücünü toplayıp Irak'tan kaçıışı, artık sadece bir zaman meselesidir. Unutmayalım: Vietnam'da hiçbir zafer şanslarının kalmadığını kanıtlayan ünlü Tet saldırıları 1968'de gerçekleşti. Buna rağmen ABD'nin Vietnam'dan ayrılan en son birliği, Nisan 1975'te Saygon'daki Büyükelçilik çatısından havalanan helikopterlerin içindeydi.

Paçası Tutuşanlar

ABD Ortadoğu'da bu denli berbat durumdayken, bölgedeki işbirlikçilerinin ondan daha iyi olması beklene mezdi herhalde. BOP'a canı gönülden destek verip onun bir parçası olmak için can atanlar, Irak'taki işgali allayıp pullayıp alkışlayanlar, her ağızlarını açtıklarında, İran ve Suriye'yi azarlayıp teslimiyete çağırıyorlar, şimdi neler yapıyor dersiniz?

Suudi Arabistan, ABD'nin yenilgisi sonrasında, bir parçası olduğu Arap uluslarının asıl bir öfkeyle kendisine yöneleceğini tahmin ettiğinden olsa gerek, daha şimdiden

Irak'la arasındaki sınıra yüzlerce kilometre uzunluğunda bir duvar örmeye girişti. Bu devasa duvarla, aslında kendisini diğer Arap devletlerinden ayırıp uzaklaştırmış oldu. Bu duvar şimdiden şöyle bağıyor: Bana dokunmayın ve ne haliniz varsa görün! Petrol zengini Suudi Arabistan, kendisini böyle duvarların arkasında saklayabilir belki, ama bölgenin diğer ABD işbirlikçileri, onların arkasına saklanabilecek ne duvarları olacak, ne de çelişkileri yumuşatabilecek zenginlikte petroleri.

Hele, bölgedeki tüm geleceğini İsrail ile stratejik işbirliğine yaslayan, Lübnan acımasızca bombalanırken İran uçaklarını sıra sıra inişe zorlayan; her Şam ziyaretinde diplomatik nezaketi bir kenara koyup "adam olun" mesajları taşıyan; işgalci ABD askeri gücünün verdiği şişinmeyle İran'a tepeden bakan Türkiye, hele bu Türkiye... O'nu ne bekliyor dersiniz?! İran son üç yılda ABD tarafından o denli sıkıştırıldı ki, Türkiye'nin aşağılanmaya varan uygulamalarına çoğu zaman sessiz kaldı, dişini sıktı. Şimdi, ABD Ortadoğu'dan çekilmeyi ve İran-Suriye ile ittifakı tartışırken, kim kazandı, kim büyük bir itibar kaybına uğradı dersiniz!!

Türkiye'nin dış ülkeler önünde itibarındaki düşüş öyle gözle görülür bir halde ki, dış gıcırdatma sırası onda. AB'den sorumlu başmüzakereci olan, yani AB karşısında Türkiye adına pazarlık yapan Ali Babacan'ın Danimarka'ya girişinde aranmak istenmesi tesadüf değildi. Avrupa, Türkiye'nin, kendisi için ne ifade ettiğini göstermek amacıyla seçtiği kişi de, zaman da dikkat çekici. Hemen aynı günlerde benzer bir uygulama, Washington Beyaz Saray koridorlarında, Genelkurmay 2. Başkanı'na yapıyordu. Böylece, Ortadoğu'da kartları yeniden dağıtmayı planlayan ABD'nin gözünde Türkiye'nin yeni konumu bir şekilde hissettirildi.

İtibar kaybının bu en açık göstergelerinden başka, AB'nin ilerleme raporundaki sert üslup, adeta ultimatoma niteliğindeki istekler dikkat çekti. Takvimi çok daha önceden belli olan, uzun bir hazırlık döneminden geçen Dünya Ekonomik Forumu'nun bölgesel toplantısı da, itibarı sarsılan Türkiye'nin görüntüsünü biraz daha bulanıklaştırdı. Birkaç küçük ülkenin bakanları dışında, toplantıya ilgi diplomatik düzeyde o denli geriydi ki, dünya basınında bile yer bulamadı. Belki Papa'nın ziyareti yerlerde sürünen itibarı biraz düzeltebilirdi ama tam da seçim yılında Papa'yla yanak yanağa resimlerinin çıkmasını istemeyen AKP yöneticilerinin sağa sola kaçışması, görülmeye değerdi.

İtibar Yoksa Tehlike Var

ABD'nin hegemonyasının Ortadoğu'ya gömülmesine paralel olarak Türkiye'nin dış dünyada büyük itibar kaybına uğraması ortaya yalnızca fiyaskolar ve komik durumlar çıkarmıyor. Meselenin iki can alıcı noktası var ki, Türkiye için tehlike çanlarının çalınmasına neden oluyor.

Birincisi ekonomiktir. Bugüne kadar Türkiye'ye giren "sıcak para", ekonominin son hız duvara toslamasını önlüyordu. O sıcak para ki, girdiği ülkenin siyasi iklimine ve itibarına fena halde duyarlı bir niteliğe sahiptir. Türkiye'deki teknelci kapitalist sistem, bir yandan AB aday üyeliği, diğer yandan ABD'nin BOP gönüllüsü olarak, bunların yarattığı prestijle, ucuz kredi bulma imkanlarına kavuşuyordu. Bu yüzden, itibarının sarsılması, ekonomi için büyük bir tehdit içeriyor.

İkincisi, siyasidir. Türkiye'de hükümetler, emperyalist ülkelerin başkentlerinde gördükleri itibarın arkasına sığınmadan, sürekli patlak veren siyasi krizlerle başedemezler. Yine bu itibar sayesinde hem bu ülkeleri, hem de komşularını devrime karşı ortak çaba içine çekebiliyorlar. Şimdi, her iki olanak da ellerinden kayıp gidiyor. Bir yandan, Washington ve Brüksel'de yüz bulamayan bir hükümetin içerideki hassas dengeleri koruyabilmesi güçleşiyor ve siyasi krizler derinleşiyor; diğer yandan "Bakın biz herkes için önemliyiz. Gelin şu devrimi beraber bastıralım" deme imkanları kalmıyor. Teknelci sermaye ve onun politik temsilcileri, itibar kaybının yol açacağı büyük tehlikenin farkındadır. İşte bu nedenle, ABD'nin Irak'tan çekilmesi durumunda, soluğu Kerkük'te almanın hazırlıklarını yapıyor. Devrimin öldürücü darbelerinden kurtulmanın tek yolu olarak, "Kerkük'ün fethi" daha açık hale geliyor. Nasıl ki "Kıbrıs hareketi", en azından 70'li yılların ilk yarısını kurtardıysa, aynı şoven dalga, militarist zafer çılgınlıkları ve Kerkük petrol kuyuları önünde çekilecek resimlerle (ABD petrol tekelleri, daha ötesine izin vermez), hiç olmazsa birkaç yıl kazanmayı umut ediyorlar.

Anlaşılan o ki, ABD'nin Ortadoğu'da bırakacağı büyük boşluk, önce bölge ülkelerini büyük bir endişeye, panik halde sağa sola saldırmaya, halklar karşısında yaşadıkları güçsüzlüğü, birbirlerine sarılarak gidermeye yöneltecektir. Ama hiçbir çaba, emperyalist hegemonyanın çökerken arkada bıraktığı boşlukta, halk devrimlerinin filiz vermesini engelleyemez. □

BURJUVAZİ OLMADAN ASLA

Eski başbakanlardan Bülent Ecevit'in ölümünden sonra burjuva gazeteler hep birlikte Ecevit'e övgüler düzdüler. Öne çıkardıkları yanı "dürüst" olmasıydı. Eh, 85 yıllık Cumhuriyet tarihinin son 20 yılına damgasını vuran burjuva bir liderin tek övülecek yanı dürüstlüğü olduğuna göre, o Cumhuriyet'ten geriye kalanı varın siz düşünün. Biz, asıl işin bir başka yanına dikkat çekmek istiyoruz. "Birgün" gazetesinin kıdemli yazarlarından L. Doğan Tılıç'ın bir köşe yazısı ile "Evrensel" gazetesinin "Evrenselden" yani genel politikasının yer aldığı köşesine. Bu iki gazetenin bahsettiğimiz yazılarında da aynı şey vardı. Bülent Ecevit'in ölümünü değerlendirenler, burjuva cepheyle ne kadar uyumlu olduklarını gösterdiler, "Evrensel" ve "Birgün" de Ecevit'in "dürüst" kişiliğini öne çıkarıp övgüler düzdüler. Aslında doğru söylüyorlar, Ecevit dürüsttü, ama yalnızca burjuvaziye karşı. "Dürüst"lüğü bu kadar öne çıkarılan bu burjuva lider, emekçi yığınlar karşısında, halk karşısında hiçbir zaman dürüst değildi, olmadı. İşte Ecevit denince ilk akla gelenler: 1974 Kıbrıs işgali, ABD'nin talimatları doğrultusunda Haşhaş ekiminin yasaklanması, Maraş katliamı, Çorum ve Hatay'da Maraş benzeri katliam girişimleri. Daha sonraki dönem, yani 1990'ların sonu, 2000'lerin başı: Neden olduğunu kendisinin de anlayamadığını söylediği Ulusal Kurtuluş Hareketinin lideri Abdullah Öcalan'ın ABD tarafından Türkiye'ye teslim edilip, getirilmesi, yani uluslararası korsanlık, adam kaçıрма; Ulucanlar cezaevi katliamı. 17 Ağustos'ta Marmara depreminden sonra uluslararası çeşitli yardım kuruluşlarından gelen deprem yardımlarına el koyp, devrimci kalkışmaları önlemek için kullanılması; 19-23 Aralık'ta 20 cezaevinde birden gerçekleşen saldırı, katliamlar ve F tipi zindanların hayata geçirilmesi... Bunlar, o "dürüst" Ecevit'in başbakan olduğu dönemlerdeki icraatlarından ilk anda aklımıza gelen bir kaç.

"Evrensel"le "Birgün"ün bu tutumu tekil bir olay olsa tesadüf deyip geçerdik. Ama tekil bir olay değil. "Evrenselden" imzasıyla yayınlanan 23 Nisan, 19 Mayıs, 29 Ekim tarihli yazılara bakılırsa, bunun tekil bir örnek olmadığı görülür. Herkesin malumu, bu tarihler "Cumhuriyet" in kuruluşundaki "önemli" olayların yıldönümleridir. Bu tarihlerde çıkan burjuva basında Cumhuriyet'in "erdemleri" sayılır, övgüler düzülür. Bunlar, adı üstünde, burjuva basın ve övdükleri de burjuva Cumhuriyet. Bunu anlarız. "Evrensel"le "Birgün"e gelince, bunlar, daha çok işçi-emekçi gazetesi olduklarını iddia eder, bununla övünürler. Oysa her ikisi de mutlaka bir burjuva kesimle ittifak ihtiyacı hissettiler ve tarihleri boyunca da böyle davrandılar. 70'li yıllarda Millî Demokratik Devrim ya da Ulusal Demokratik Devrim dediler, anti-oligarşik devrim deseler de özünde aynı şeyi söylediler; "millî burjuvalar" arayarak ittifak yapmak istediler. Yine, her iki gazetede gerek Türkiye'deki gelişmeleri, gerekse dünyadaki gelişmeleri ele alırken olsun, farklı de-ğiller. Irak işgaline karşı dinci-gerici burjuva kesimle yan yana geldiler. Hamas olsun Hizbullah olsun, onlar için hep daha çekici oldu. Burjuvazi ile ilişkilerinde onları adlandırma biçimleri değişse de ittifakları hiç değişmedi, mutlaka bir burjuva kesimle ittifak halinde oldular. Uzun lafın kısıası, tarihsel-toplumsal süreçlerde hangi motifi ele alırlarsa alsınlar, hem Evrensel çevresi hem Birgün çevresi dün de bugün de hep şunu söylediler:

"Burjuvazi olmadan asla!..."

Bir örnek daha. Danıştay'a yönelik silahlı baskın sonrasında, bunu cuntacıların-kuvvacıların yaptığını bildikleri halde "hukuka

karşı bir saldırı" olarak değerlendirdiler. Hatta Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın takipçisi olduğuno söyleyen HKP daha da ileri gitti; bu olaydan sonra cuntacıların yaratmak istediği laik, anti-laik kampanyasında taraf oldular; pankartlarını kapıp kemalist-cuntacılarla, kızıllemacı faşist güruhla birlikte laiklik yürüyüşlerine katıldılar.

Oysaki bunların övgüler düzdükleri bu burjuva cumhuriyet, gerici burjuva diktatörlüğü olduğunu daha ilk adımında gösterdi. Kuruluşundan hemen önce emperyalist işgale karşı savaşmak için Sovyetler Birliği'nden dönen Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını Karadeniz'de katlederek anti-komünist mayasını ortaya koydu. 1925'ten başlayarak her Kürt isyanının üzerine kanla, baskıyla yürüyerek Kürt katliamcısı, halk düşmanı özünü sergiledi. İtalyan Ceza Yasası'ndan aldıklarını öne sürdükleri anti-komünist ceza yasası 141-142. maddelere dayanarak onyıllarca demokratik hareketi, sosyalist hareketi baskı altına aldı. Kaldı ki bu yasalar, Mussolini'nin faşist yasalarından alınmıştı.

Cumhuriyet'in bu denli gerici burjuva diktatörlüğü karakterinde olmasının nedenlerinden biri, Türkiye burjuvazisinin, aynı dönemde kurulan Sovyetler Birliği ve sosyalizm korkusu oldu. Bu korku, Osmanlı despotizmi mirası üzerinde yükselen cumhuriyeti, daha baştan gerici bir çizgiyle çizdi; Türk burjuvazisi kendisini Osmanlı'nın mirasçısı, devamı saydı. Bu yapısı nedeniyle baştan itibaren feodalizmle hesaplaşma yerine uzlaşmayı seçti. Kendine örnek aldığı öne sürdüğü 1789 Fransız burjuva devrimi, feodalizmle devrimci yoldan hesaplaşıp kralları, aristokratları giyotine gönderirken, Türk burjuvazisi feodalizmle uzlaşmayı tercih etti.

Elbette ki bu öylesine bir tercih değil, tarihsel-toplumsal koşulların getirdiği bir tercihtir. Teori, öylesine söylenmiş soyut bir söz değildir. Hepimizin bildiği, söylediği bir gerçek var: Emperyalizm çağında burjuvazinin ilerici, devrimci pili bitmiştir. Bu çağda onun karakterinin asıl belirgin özelliği gericiliktir, anti-demokratizmdir. Birinci emperyalist paylaşım savaşının sonunda kurulan burjuva cumhuriyete de karakterini veren bu oldu.

Evrensel, Birgün, HKP gibi sol hareket içindeki sosyal-reformist çevreler, Danıştay'daki silahlı baskın gibi, Uğur Mumcu'nun öldürülmesi gibi kemalist-cuntacı kesimlerin her eyleminden sonra aynı şeyi yaptılar; hemen koşup cuntacı kesimlerle kol kola girdiler. Her fırsatta gerici burjuva diktatörlükten başka bir şey olmayan bu cumhuriyete övgüler düzüyorlar. Bunu yaparken de burjuvazi ile aynı ağızdan konuşmaya özel bir önem veriyorlar: burjuvazinin gizlemek istediklerini, gizlediklerini bunlar da gizleyip, öne çıkardıklarını bunlar da öne çıkarıyorlar. Onlar hep aynı şeyi söylüyorlar: "Burjuvazi olmadan asla!..."

Evrensel gazetesi, Birgün gazetesi gibi sosyal reformist gazete ve çevreler emekçilerle, işçilerle ilgili haberler yapıp, yazılar yazarak onlarla bağ kuruyorlar, emekçi sınıflardan yanaymış gibi görünüyorlar. Ancak onlar, bunu, işçi ve emekçileri burjuvazinin peşine takmak, burjuva saflara çekmek için yapıyorlar. Böylelikle işçi sınıfının içindeki burjuva ajanlar olarak tarihsel görevlerini yerine getiriyor, proletarya ve emekçi yığınların hedefini şaşırtmaya, onları devrimci yönelimden uzaklaştırmaya, devrimden koparmaya çalışıyorlar.

Bu nedenle işçi sınıfı ve emekçiler bunları iyi tanımalı, bu sosyal-reformistlerle saflarını hızla ayırtmalı ve bütün iktidarın emeğin olması için mücadeleye atılmalıdırlar. □

FİLİSTİN DEVRİMİ HALKLARA YOL GÖSTERMEYE DEVAM EDİYOR

Filistin'de siyonizme karşı intifada, bundan 19 yıl önce, 29 Kasım 1987 günü başladı. 7 yıl süren taşlı direniş, belleklerde hep acımasız İsrail tanklarına karşı küçücük taşlarıyla savaştan "Taş Generaller" ile yer aldı.

Üzerinden 19 yıl geçmiş olmasına rağmen, Filistin halkı hala yurdunun özgürlüğü için savaşıyor. Hiçbir katliam, onu bu özleminden vazgeçiremedi. Ve taşlı intifada, son yollarda silahlı intifada halini aldı.

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği, Filistin intifadasının yıldönümünü anmak için, 2 Aralık günü Taksim Meydanı'nda meşaleli bir basın açıklaması yaptı.

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği başkanı Füsun Bandır, yaptığı açıklamada, "ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki jandarması siyonist İsrail devleti, yıllardır Filistin halkını topraklarından göçe zorlayarak ve katlederek kendi egemenliğini korumaya çalışıyor. Ama bu güne kadar direnişin destanını yazan Filistinliler ise, dünya ezilen halklarına örnek olmaya devam etmektedirler.

Dalal Magrubi'den Leyla Halid'e, Murra'dan Fariz'e, Fatma Ömer Enneccar'a kadar siyonizmin ve emperyalizmin karşısında direnişleriyle bayraklaşanları dünya halkları unutuyor ve unutmayacak. Ezenlerin karşısında ezilenler özgürlük türkülerini hiç durmadan söyleyecekler. (...)

Bugün Filistin mücadelesini sahiplenen ve destekleyenler olarak bizler, bir kez daha diyoruz ki, ezilenlerin dostu ezilenlerdir.

Dünyayı fethetmiş barbarlığın karşısında, biz de birbirimizden aldığımız güçle, enternasyonalist dayanışmayı daha çok büyütecek, emperyalizm ve siyonizmi tarihin sayfalarına gömeceğiz. Nasıl ki Filistin'e uygulanan ambargolar, tutuklamalar, yok etmeler, Filistin halkını durduramadıysa,

kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ezilenlerin önünde hiçbir şey duramayacak ve ezilenler kazanacaktır.

Özgür Filistin'e buradan bir kez daha selam gönderiyor ve direnişiniz direnişimizdir diyoruz" dedi.

Filistinli Taşgenerallerin resminin bulunduğu "Geçemeyeceksiniz" yazılı pankart açan Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği'ne bu eyleminde destek vermek için, biz de Mücadele Birliği olarak yerimizi aldık. Sık sık "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganlarının atıldığı eylemde Filistin bayrakları ve İsrail siyonizminin yaptığı katliamları anlatan resimler taşındı.

Koma Denge Hevi'nin de Filistin halkının bir ninnisini seslendirdiği eylem, yine sloganlarla coşkulu bir şekilde sona erdi.

**FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!
FİLİSTİN DEVRİMİLE ÖZGÜRLEŞECEK!**

ALMANYA'DA FİLİSTİN'LE DAYANIŞMA GECESİ

Almanya'nın Stuttgart kentinde, 3 Aralık Pazar günü Filistin'le dayanışma gecesi düzenlendi.

Stuttgart'ta faaliyet yürüten Arap Kültür Kulübü, Filistin'le Dayanışma Komitesi gibi Filistinli devrimci gruplar tarafından düzenlenen geceye, Mücadele Birliği Platformu, ATİK, AGİF, BİR-KAR, Anadolu Federasyonu, ADHK gibi Türkiyeli kurumların yanı sıra Lübnan Yardım, Sosyalist Enternasyonal gibi Arap ve Almanyalı kurumlar da destek verdiler.

Arena Kültür Evi'nde saat dörtte Almanca ve Arapça konuşmalarla başlayan etkinlik, Stuttgart'ta her Pazartesi toplanan birçok kurumun temsilcisinin sahneye davet edilmesiyle devam etti. Burada ortak hazırlanılan bir konuşma yapıldı.

Daha sonra sahneyi Arap müzik grubu "Tarab" aldı. Bu grubun savaştan devrimciler için söylediği bazı türküler, yakınlarını kaybetmiş Filistinlilerin gözyaşlarına boğulmasına neden oldu.

Almanyalı bir rock grubu olan "Gruppe Plan-B" sahnedeki radikal şarkılar söyledi.

Sahneye daha sonra gelen Filistinli folklor ekibinin gösterisi görülmeye değerdi. Kavgalarımızın, savaşlarımızın birbirine benzediği bu halkın folkloru de bizimkilerine çok benziyordu. Özellikle Kürdistan oyunlarını çağırıyordu.

Program dahilinde son olarak Türk müzik grubu Grup Şiar sahneyi aldı. Grubun enternasyonal konuşmalar yapması ve Filistin üzerine besteledikleri türküyü klip olarak sunmaları yoğun alkış aldı.

Gecenin sonuna doğru folklor grubunun bayan üyeleri yeniden sahne aldı. Aynı anda, Filistinliler de halay çekmeye başladılar. Geceye yoğun olarak katılan Reutlingen Emek Kültür Merkezi emekçileri ve dostları da halaylara katıldılar. Son derece güzel görüntüler ortaya çıktı.

Gecede birçok kurum gibi Mücadele Birliği Platformu da stand açtı. Türkçe bilmeyen bir Filistinlinin Mücadele Birliği dergisinden birkaç sayıyı dayanışmayla maksadıyla alması aklımızda kalanlardan biriydi.

Bunun yanında gecede Filistin için para toplandı. Gecedeki devrimci dostlarımızla her zaman olduğu gibi son derece sıcak biçimde ayrıldık.

Almanya'dan Mücadele Birliği Okurları

KIRLAR KAPİTALİZME İSYAN EDİYOR

Son birkaç yıllık süreçte, tarım alanında her ürünün hasat zamanında aynı olaylar tekrarlanıyor. Bugünlerde Çukurova'nın narenciye üreticileri, yolları kesiyor, polisle, jandarmayla çatışıyor. Kısa süre öncesinde Ordu'da fındık üreticileriydi; üzüm, kaysı, pancar, tütün, buğday, fıstık, çay, zeytin vd. Hatta domates, karpuz gibi kimi ürünlerde, ürünler tarladan dahi toplanmayıp çürümeye terk edildi. Ürünler değişiyor, kentler, bölgeler değişiyor, ama değişmeyen yan, her ürünün hasadında üreticilerin eylemleri, yol kesmeleri oluyor.

Toplumun en tutucu kesimlerinden olan bu katmanlar, öteden beri düzen güçleri olarak hareket ederlerdi. Ama son yıllarda tarım alanlarında mülklerini kaybeden, büyük bir hızla yoksullaşan bu küçük burjuva kesimler, yaşadıkları büyük yıkım karşısında toplantılar, mitingler düzenliyor, sokaklara dökülüp ana yollarda trafiği kesiyor, eylemler yapıyorlar. Gelişmeler onları öylesine çaresizliğe sürüklüyor ki, ekinleri tarlada bırakıp, başka başka şehirlere eylemlere gidiyorlar. Kapitalizmin işleyiş yasaları, bu küçük burjuva kesimleri kendi iradelerine karşın sola, nesnel olarak devrim saflarına doğru itiyor. Kendiliğinden gelişen bu eylemler, devrimci durumun ne kadar olgunlaştığının bir göstergesi oluyor; alt kesimler artık eski yöntemlerle yönetilmek istemediklerini açığa vuruyorlar.

Küçük mülk sahiplerinin yaşadığı bu felaketlerin sebebi nedir? Bu felaketler karşısında, bu yıkım karşısında çare nedir? Burada şunu bir kez daha belirtmek gerekiyor. Teori, teorisyenlerin, düşün adamlarının kafasında kendiliğinden oluşan fikirler değildir. Teori, somut olaylardan, yaşananlardan çıkarılan sonuçlardır, soyutlamalardır. Uzun zamandan beri çeşitli yazılarımızda belirttik, emperyalizmin tam ilhak politikaları derinleşerek sürüyor diye. Yaşananlar, işte bu politikaların uygulanmasının sonuçlarıdır. Bunlar, tarım alanında emperyalistlerin, ekonomik ilhak politikalarının uygulanmasıyla yoksullaşan, geçimlik topraklarını da kaybetmeye başlayan küçük burjuvaların isyanından başka bir şey değil.

Emperyalizmin yeni evresiyle birlikte DTÖ, IMF, DB gibi emperyalist finans kuruluşları, emperyalist merkezlerde hazırlanan bağımlı ülke ekonomilerinin ilhakının sonuna kadar vardırımını hedefleyen politikaları hayata geçirmek üzere faaliyetlerini yoğunlaştırdılar. Emperyalist finans kuruluşları ellerindeki ekonomik baskı araçlarıyla ve bağımlı ülkelerdeki işbirlikçi yönetimlerle eliyle bu politikaları uygulayamadıkları durumda ise, dünya pazarlarının zorbası ABD'nin ordusu, NATO ve emperyalizmin diğer askeri güçleri harekete geçiyor, bu politikaların uygulanmasını sağlayıp, ilhak sürecini tamamlıyorlar.

Bu politikaların Türkiye tarımında uygulanışına ilişkin bir özetleme yaparsak, şunları söyleyebiliriz. 1) Taban-tavan fiyatı yoluyla üreticilerin, özellikle küçük üreticilerin ürünleri ya mali-

yet fiyatının altında ya da maliyet fiyatına satılmaya zorlanıyor. Alım yapan devlet kurumları zamanında ödeme yapamadıkları için, küçük üretici tam anlamıyla tekelci tüccarın insafına terk ediliyor. 2) Tohum, gübre, mazot, ilaç gibi girdilerin fiyatları sürekli artırılarak maliyet fiyatları yükseltiliyor. 3) Tarım, bugünlerde tartışılan standart tohum uygulamalarına geçirilmeye hazırlanıyor. Bu gerçekleştiğinde, tarımda uluslararası tekellerin tam egemenliği sağlanacaktır. 4) Küçük üreticilerin kooperatif vb. birlikleri etkisizleştirilerek "serbest piyasanın görünmez eli", bir yumruk olarak küçük üreticilerin tepesine indiriliyor. 5) Tarımda devlet sübvansiyonları kaldırılıp; banka kredileri de zor koşullara bağlanarak, küçük üreticiler daha da büyük bir hızla yıkıma sürükleniyor. 6) Sel, don gibi doğa olaylarında olduğu gibi, zararlı böcek ve hastalık salgınlarında da zamanında ve yeterli tedbir alınmayarak, doğa olayları, kapitalizmin elinde bir felaket haline getirilip, küçük üreticiyi vuruyor. Bu politikaların sonucu olarak, tarım alanındaki küçük mülk sahibi sınıflar son beş yılda büyük bir hızla ellerindeki üretim ve geçim araçlarını kaybedip mülksüzleştiler. Bu süreç halen derinleşerek devam etmektedir.

Yoksulluk, mülksüzleşme, sefalet ve bunun sonucu olarak kaçınılmaz isyanlar... Kapitalizmin küçük burjuvaziyi getirip bıraktığı yer, işte burası oldu. Peki bu durumdan çıkış için küçük burjuvazinin bu tür kendiliğinden eylemleri, isyanları çözüm olabilir mi? Elbette ki olamaz. Çünkü onları buraya getiren öznel değil, kapitalizmin işleyiş yasalarıdır. Eğer küçük üreticiler, ister kırsal alanda, tarım sektöründe olsun, isterse kentlerde olsun, kendi kurtuluşlarını istiyorlarsa, burada bir tek çözüm var; kapitalizmin yolu değil, proletaryanın yolu. Onları kurtaracak olan yegane çözüm yolu, proletarya önderliğinde örgütlenecek toplumsal bir devrimi gerçekleştirmek ve Demokratik Halk İktidarının kuruluşuna katılmaktır.

ÖNCE MASUMİYET ÖLÜR

Duyunca inanmadık ama, bu da oldu: 17 aylık bir bebeğe, aynı evde yaşayan üç kişi tarafından defalarca tecavüz edilmişti. Üstelik, bu iğrençlikler bebeğin annesinin gözleri önünde oldu. Gazetede bu haberi okuyan bir öğretmen, sanki hepimizin duygularını dile getirircesine sunları söylemiş: “Keşke dün ölmüş olsaydım, bu haberi duymazdım.” Duymamak için kulakları tıkamak, görmemek için gözleri sınıksız kapamak ne fayda!! Ve bu olay karşısında binlerce insan, birden düşünmeye başladı: Bu toplum nasıl bu hale geldi?

Tekellerin medyası, günlerce bu haberi yayımladı ve iğrençliğin suçlusunu ilan etti. Bütün suç annedeydi, o çocuğu hiç doğurmamalıydı. Tekeller, binlerce insanın kafasındaki “Bu hale nasıl geldik?” sorusuna kendi dünyasından bir cevap yapıyordu. Nasıl ki dilencilik yapan, kapkaçı zorlanan çocukların “suç”u, onlara bakamayacak durumda olan yoksul ailelerine yüklendiyse, bu iğrenç olay da aynı sermayeci mantığıyla, yoksulluğun ve batağın içinde çırpınanlara yüklendi. Sermayenin gözündeki, cebinde banka kartı olmayan, kredi-taksit gibi şeyler yapıp kendini müşteri haline getirmeyen işsiz ve mülksüz yoksullar yığını, işte bu yığın, “potansiyel suçlu” ilan edilmelidir. Edilmelidir ki, kimse onların çektiği acıyı, yoksulluğu, açlığı sorgulamasın; “yoksulluk içindeki kadınların rahmini alalım, erkekleri hadım edelim!” diye bağırarak sermaye irkçılığını herkesçe alkışlansın. İşte bu yolla tekelleri burjuvazi, 17 aylık bebeğe yapılan iğrençliği kendi “sermaye irkçılığı”nı alkışlatmak için, yoksul-işsiz yığınları toplumun kıyısından dışarı atmak için kullandı.

Yine de o anlamlı soru ortada duruyor: “Nasıl bu hale geldik?”

Annelik, ayakları altında cennet olan bir yüce kutsallıktı, baba olmak tarifsiz bir mutluluk ya da hayatın sonbaharında torun-torba sahibi olmak, taze açan bir tomurcuk serinliğiydi. Tek bir çocukla onlarca mutluluk çoğaltan bir toplum, mendil satan çocuğu buzdolabına kilitleyen hamburger tekelinin, bütün sokak çocuklarını işsiz bir adaya atılmaktan bahseden belediye başkanının, sorumluluğu altındaki çocuk esirgeme kurumlarında dayak görüntüleri yayımlandığında istifa etmeyip pişkinlikte ısrar eden bir bakanın yükünü sırtında kambur gibi taşıya taşıya geldi bugünlere. Oysa bu toplum, gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüş bir halde günler ve geceler boyunca o hamburgerci şirketin tüm şubelerini enkaza çevirip üstünde tepinmeliydi; o belediye başkanı ve o bakan, soluğuyla havayı kirletmemesi için dünyanın öbür ucuna dek kovalanmalıydı.

Gelip geçen ve hiçbir iz bırakmayan öfkelerin, isyanın yerini alan umarsızlığın ve suçu hep başkalarına yükleye yükleye şişen kibirin ellerimize vurduğu prangalardan kurtulmadıkça, hergün ölmeyi yeğleyeceğimiz haberler duymaya devam edeceğiz. Önce masumiyet ölüyor. Çürüyen toplum, ilk elden kendi çocuklarını yiyor.

Geleceği olmayan bir sınıfın egemenliğindeki toplum, onunla birlikte gelecekte umudunu kesenlerin adım adım kokuşmasını izliyor. Burjuva toplumunda ölü emek, canlı emeğe hükmediyor. Ölü emeğin (sermayenin) çürüyen bir et gibi tükenen eli, canlı emeği ve onun sahiplerini de geleceksizliğine çukuruna doğru çekiyor. Bu karanlık ufuklu bataklıkta burjuvazi kendi kendine ve kendi içinde değil, orta yerde çürüyor; bütün kokusunu toplumun her yanına taşıyarak... Marx ne diyordu: Proletarya devrime, iktidarın fethinin başka yolla olanaklı olmadığı için değil yalnızca; ama aynı zamanda yüzyılların çamurundan, pisliğinden başka türlü arınıp temizlenmek mümkün olmadığı için, ihtiyaç duyuyor.

İğrençliğin de Bir Kar Oranı Var

Gücünü geçmişten değil, gelecekte alan canlı emeğin eteklerine yapışan ve onu çamurlu sulara çeken bu etleri dökülen iğrenç burjuva toplumu, pençelerini en masum olanın, en kolay kandırılabilen, en çabuk itaat eden, en çok korkutulabilen ve en çok incitilebilenin boynuna doluyor.

Ne kadar utanılacak, ne denli mide bulandırıcı bir birincilik tacına sahip şu Türkiye tekelleri toplumu: Dünyada, çocuk pornosu ticaretinde en tepe noktadadır. Ama, bu da bir çeşit ticaret, değil mi bay burjuvazi? Tıpkı diğer benzer endüstriler olan fuhuş, uyuşturucu ve kaçakçılık gibi... Dünyada kâr rekorları kıran internet şirketi Google’ın, çocuk pornosu ticaretinden bir yılda kaç milyon dolar kazandığını hesap edebilen biri çıkar mı acaba?! İçinde komünist sözcüğü geçen elektronik postaları takip edebilmek için her gün milyonlarca yazışmayı kontrol edebilen bir teknolojiye sahip koca koca istihbarat şubeleri, söz konusu çocuk pornosu olunca, nasıl bu kadar kör olabiliyor?! Hata mı, eksik mi?! Hayır, çünkü tekelleri sermaye, fuhuş, pornografi, uyuşturucu ve kaçakçılık faaliyetleri olmadan ayakta duramayacak denli çürümüştür, çelişkiler ve zayıflıklarla doludur.

Evet, pornografi, tekelleri sermayenin ayakta durmasını sağlayan dayanaklardan biridir. Bu nedenle göz yumuluyor, cezalandırılmıyor, es geçiliyor. İnsan bedenini toplumsal ve insani bireysel özelliklerinden soyutlayıp, salt bir tüketim malzemesi haline getirmekle başladılar işe tekeller. Kışkırtılığa tükenen, tüketikçe tükenen bir makine gibi kurgulandı ve sunuldu cinsellik. Bir yanda pornografik tüketim malzemeleriyle alabildiğine kışkırtılan, diğer yanda toplumsal değer yargılarıyla bastırılan tekelleri toplumun bireyi, hastalığın ve anormalliğin sınırlarına itildi. Ve o noktada, toplumsal ve insani değer yargılarını tümüyle bir kenara bırakıp, salt haz tüketimine odaklanan ve bu işi giderek bir ticarete döken insan haline dönmek için, küçük bir adım yeterli.

Tıpkı üretilen buzdolapları ya da cep telefonları gibi üretilip kitlesel bir tüketim nesnesi olarak sunulan pornografi, tekelleri sermaye için aynı zamanda bir “sınıf mücadelesi aracı”dır. Tekelleri Sermaye pornografisi, bireyleri insani ve toplumsal değerlerden uzaklaştıran, aşırı kışkırtılarak hastalıklı ve şiddet eğilimli bir cinsel tüketici haline getiren; bütün bunları yaparken, emekçi sınıfların algısını güdükleştiren bir araç olarak kullandı. Tekelleri sermaye, yüksek sesle haykırdığı ah-laki ya da dinsel-muhafazakar nutuklarına rağmen, pornografiyi bu şekilde kullanmaktan vazgeçemez. İran’da insanların gerçek bir patlama noktasında her zaman bulunduğunu söyleyen politikacıya, bir “sosyolog” olarak cevap veren Ertuğrul Özkök; “İşte bizim farkımız bu: Eğlence sunuyoruz, çelişkilerle dolu topluma ve onları patlama noktalarından uzaklaştırıyoruz” diyordu. Eğlence denilen şey, televole görüntüleriyle kışkırtılan, pornografiyle doyurulan bir tüketim zincirinden başka ne olabilir? Hem insanı, hem insanlığı tüketen bir “kâr” zinciri.

Uyuşturucunun Gerçek Baronları

Pornografiyle aynı paralelde büyüyen uyuşturucu ve kaçakçılık için parmaklar yine tekelleri sermayeyi gösteriyor. Uyuşturucu, petrolün sonra, dünya ticaretine konu olan en yaygın meta. Senede 800 milyar dolarlık uyuşturucu el değiştiriyor. Ve bütün bu ticaret, dolar üzerinden yürüyor. “100 dolarların izini sür” başlıklı çalışmada, bu ilişkileri detaylı incelemiştik. Kısaca tekrarlayalım:

Sürekli cari açık veren ABD ekonomisi, karşılıksız bastığı paraların dolarda bir aşırı fiyat düşüşü yaratmasını diye, dünya pazarlarına bir kısmını el altından sürüyor. Bu iş için en uygun meta, uyuşturucudur. Uyuşturucu ticareti kanalıyla piyasaya sürülen 100 dolarlık banknot-

lar, bankalar tarafından aklanarak yeniden sisteme kazandırılıyor. Bu paralar ABD hazinesi için sıfır faizli kredinin görevini yerine getiriyor.

Son üç buçuk yılda, Türkiye’de “kaynağı belli olmayan” 12 milyar dolar değerinde bir döviz girişi görüldü. Bu girişi kimi yöneticiler, “bavul ticareti” gibi çoktan tarihe karışan olgularla açıklamaya kalktılar. 12 milyar dolar, uyuşturucu ve kaçakçılık yoluyla piyasaya sürülen ve Türkiye’nin finans sisteminde aklanarak sisteme yeniden giren miktarı oluşturuyor. Bu para, cari açığın kapatılmasında muazzam bir öneme sahip işte bu nedenle Türkiye’de birden bire uyuşturucu trafiği hızlandı, olağanüstü yaygınlık kazandı. Uyuşturucu baronları, cari açığı kapatmanın karşılığında, rahatça iş yapma olanağı elde ettiler. En büyük yoksulluğun yaşandığı, en çok dışlanan mahalleler, uyuşturucu ticaretinin kaleleri durumuna geldi. Aile reislerinin çoğunluğu işsiz olan, iş bulsalar bile ilk fırsatta kapı önüne konulanların başında gelen, yoksunluğun ve sefaletin anlatılmaz boyutlarda yaşandığı mahalleler, üç buçuk yılda 12 milyar doları Türkiye’de aklayan uyuşturucu baronları (ve onlara alt yapı sunan finans çevreleri) için en kolay avlar haline geldiler.

Kaçakçılık ise “küreselleşme”nin yan ürünü oldu. Onlarca ülkede faaliyet gösteren emperyalist dev tekeller, ülkeden ülkeye değişen gümrük tarifelerini, vergileri ve maliyetleri yükseltip fiyat-kar dengesini bozan diğer unsurları, kaçakçılık yoluyla bertaraf ediyorlar. Sigara ve akaryakıt üzerinden %70’lere varan vergilerin bulunduğu Türkiye’de, bu iki mal kaçakçılığın gözdesi. Konunun uzmanı, piyasaya sürülen milyonlarca sigarayı, o fiyatta kârlı üretebilecek makine-teçhizat-ulaşım ve depolama gibi olanakların, yalnızca dev sigara tekellerinin elinde bulunduğunu söylüyorlar. Aynı durum, petrol kaçakçılığında gözleniyor. Birkaç ay önce, kaçak yakıtları bayilerine dağıttıkları tespit edilen ve Türkiye’de faaliyet gösteren hemen tüm dağıtım tekelleri, büyük para cezalarına çarptırıldılar. Elbette, henüz bu parayı tahsil edebilecek babayığit çıkmadı.

Suç Dünyasından Devşirilen Karşı-Devrim

Fuhuş ve pornografi, hem bir ticaret, hem de bir “sınıf mücadelesi aracı”yken, uyuşturucu ve kaçakçılık, tekeli kapitalist sistemin ayrılmaz parçası haline alıyor. Kökleri derin olan bir ekonomik olgu, toplum içinde kendine özgü üretim ilişkisi yaratacak demektir. Öyle de oluyor. Mafya türü çete örgütlenmeleri burjuva toplumun gözeneklerinden adeta pıtrak gibi fişkırmaya başlıyor. Üstelik, sürekli büyüyen, daha çok silahlanan bir ordu gibi. Sadece son bir yıl içinde suç dünyasında yaşanan olayların sayısı %60 oranında artmış. Bu, üzerinde dikkatle durulması gereken bir sıçramadır. Bu rakam, “suç dünyası”nı sınırlayan ve bastıran engellemelerin, sadece nesnel gelişmeler tarafından değil, ama iradi-politik etkenler tarafından da ortadan kaldırıldığına işaret ediyor.

Bu ülkede “suç dünyası” politik bir özelliğe bürünüyor. Çeteler, iktidar olana yakın durmanın binlerce avantajıyla donatılıyorlar. İktidar olanın yanında görünmek için çabalamak, karşı-devrimin politik renklerine bürünmek anlamına geliyor. Linç güruhları, bu türden “suç dünyası”ndan devşiriliyor. Karşı-devrimin politik renkleri ve kodları, burjuva toplumunda en adi, en aşağılık işleri meşrulaştırmak, saygınlık ve dokunulmazlık kazanmak için en etkin araçtır artık. Haraç, gasp, çetecilik ve uyuşturucu gibi faaliyetlerden dolayı mahkemeye çıkan bir kadın polis, üzerinde bayrak desenli bir kırmızı tişört, yılışık bir gülüşle kameralara haykırıyor: “Ne Mutlu Türküm Diyene!” Tabi ya, ne mutlu! Onca iğrenç suç, toplum ve insanlık dışı işlere girip çıktıktan sonra, kendilerini “Türküm” diye aklamak, elbette bu tip insanlar için mutluluk kaynağıdır. Hatta dünyada muhtemelen buna benzer bir ülke yoktur ve hiçbir uyuşturucu satıcısı, “Ben Rusum, Bulgarım, Amerikalıyım” dediğinde yaptığı iğrençliklerden kurtulamadığı için, bu mutluluk yalnızca Türklere mahsustur. Öyleyse hep bir ağızdan bağırın bakalım “Ne Mutlu Türküm Diyene! Ne mutlu böyle bir ülkede yaşayan

porno ve uyuşturucu satıcılarına!!!”

Eğer bir ülkede uzun bir iç savaş yaşanıyor, orada, içinde her tür iğrençliği de barındıran “suç dünyası”nın politikleşmesi kaçınılmaz bir eğilim haline alır. Adam, dayanmış bıçağı yaşlı kadının boğazına, cüzdanını almış, yakalanmış. Ama tv kameralarına tekme savuruyor: “Vatan haini miyiz kardeşim?!” Bir başkası, kapkaç sonrası yakalanmış, boynu bükük fısıldıyor: “Adalet mi var?”

“Suç dünyası” politik katmanlara yaklaştıkça, burjuva politikası da “suç dünyasına doğru iniyor. Uzun iç savaş, tekeli sermaye sınıfı ve politik iktidarını yeraltına doğru itiyor ve orada “suç dünyası” ile yeni bir sentez oluşturuyorlar. Sauna operasyonu ile ortaya çıkan ilişkiler, kimsenin üzerine gitmeye cesaret edemediği düzeylere işaret ediyordu. Bu operasyonda ortaya çıkanlar, tekeli sermayenin bir kısmının, tıpkı Kolombiya’da olduğu gibi, “Ölüm Timleri”ne benzer, suçlulardan oluşan karşı-devrimci silahlı milis orduları kurma niyetlerini açığa çıkardı. Demirel, benzer bir oluşumun 1997 yılında Doğu illeri için önerildiğini ancak, “büyük sakıncalar doğuracağı endişesi” ile önerinin genel kabul görmediğini itiraf etmişti. Tekeli egemenlik içinde bu konuda ayrılıkların devam ettiği, Sauna operasyonu ile anlaşıldı. Buna benzer bir “fuhuş” operasyonunda adı geçen bir vekil, telefonda fuhuş pazarlığı yaptığı iddialarına “Bekar adamız, karışmayım” sözleriyle karşılık veriyordu ve “muktedir” olanın paçalarına yapışıp, onu arabadan kurtaran balyoza dünyanın parasını ödeyerek sadakatini ispatlıyordu. Muktedir olan ise, paçalarına bulaşan bu çamurun, sadakat ve yaranma gösterisinin tadını çıkarıyordu.

İşte, muktedir olanın özel teşvikiyle, karşı-devrimle suç dünyasının oluşturduğu bu sentez, sadece bir yıl içinde adli olayların %60 oranında artmasına neden oluyor.

Suçlu “Kim” Değil Hangi Sınıf?

Sermaye sınıfı ancak bu çürümüşlikle ayakta durabiliyorken, sistemin kendisini havaya uçurmadan, rezalet ve iğrençliğin sınırını her defasında genişleten olaylara tanık olmaya devam edeceğiz. İçimizden bazıları, “keşke bir gün önce ölseydim” diyerek, duymamış, görmemiş olmanın huzurunu aramaya devam edecekler. Kimileri de soylu öfkesini, tekeliçiliğin açtığı çukurlara düşen kurbanlara yöneltecek, ama her seferinde, fuhuşa sürüklenen ya da bir mahalleye dadanan hırsızın çaresizliği, yürekte ve bilinçte taşınmaz bir yük oluşturacaktır. Kimileri kendi kabuğuna çekilmeyi tercih edecekler. Fakat neyleyler, tekeli toplum orta yerde çürüyorken, onun içindeki adacıklarda temiz kalmak mümkün değil. Bu kez insan, umarsızlığın ve kibirli bir kayıtsızlığın tuzağında, farklı türden bir çürümeyi yaşayacaktır.

Fuhuş, kumar, uyuşturucu böyle adım adım emekçi semtleri ve teker teker insanları ele geçirdikçe, bu toplumun bu duruma nasıl geldiğini sorgulayanlar için geçerli olan soru, “suçlu kim” değil, “suçlu hangi sınıf?” olmalıdır. “suç dünyası” tekeli sermayenin uzantısı ve tamamlayıcı haline gelirken, burjuvazi de mafyalaşıyor. Suç olanla masum olanın belirlendiği çizgi birbirine karıştı. Karşı-devrim, en akıllı olmaz suçların aklanma mekanizmasını işletiyor.

Sermaye dünyası bir yandan “suç dünyasını” büyütürken, emekçilere bataklık sinekleriyle uğraşmak görevini ve bilincini götürüyor, ne kadar doğru bir politika yürütüyor olabilirler? “Mahallemizde hırsız istemiyoruz”, “Kumar oynamak suçtur” gibi, egemenlerin kendi dillerini ve kavrayışlarını emekçiler arasında yeniden üreten kampanyalar, ne kadar devrimci sayılabilir?! Eğer toplumun %70’i yoksulluk sınırı altında yaşıyorsa, işsiz sayısı 6 milyona dayanmışsa, servetin aşırı yığılımı ve mülksüzlüğün aşırı sefaleti, bu denli çıplak ve dayanılmaz bir olgu haline geldiyse, kime “hırsız”, “kumarbaz” diyoruz!! Böyle yaparak, emekçilerin en geri duygularını okşamak, onların geçici takdirini kazanmak mümkün. Ama böyle kampanyalarla üretilip güçlenen “özel mülkiyetin kutsallığı” duvarı, devrimin en ciddi engellerinden biri olarak yükselmeye devam ediyor. □

ZİNDANLARIN DEVRİM ATEŞİNİ

Faşist devletin tarihteki en kanlı katliamlarından biri olan 19 Aralık Katliamının üzerinden altı yıl geçti. Bunca yıla rağmen bu “kanlı” günün pek çok yönden muhasebesi hala yapılmış değil. Yani bu görev hala devrimci hareketin önünde yerine getirilmek üzere bekliyor.

Devlet açısından dört başı mamur bir katliam olan 19 Aralık saldırısı, gerçekte, bir “Zindanlar Savaşı” idi. Devrim ile karşı-devrimin en yalın, en dolaysız, en sert ve kanlı çarpışmasıydı. 19 Aralık Zindan Savaşlarına bu karakteri veren şey, savaşta kayıp ve yaralıların sayısı değil. Savaşın bu niteliklerini bunlarda değil, savaşın taraflarının güttükleri amaç ve politikalarda aramak gerek. Bilimsel bakış bunu gerektiriyor.

Öyleyse şu soruyu sormak gerekiyor: Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet hangi amaç ve politikalarla bu kanlı katliamı hazırlamıştı? 19 Aralık’a doğru gelen süreci bütün yönleriyle ele aldığımızda şu sonuca kolaylıkla varırız: Devlet, herşeyden önce, toplumsal devrimi ezmek, düzeni tekrar ayağa kaldırmak, emekçi sınıfları ve Kürt halkını “hizaya getirmek” amacıyla zindanlara; zindanlardaki devrimci tutsaklara karşı böyle kanlı bir saldırı başlatmıştı.

Faşist devlet saldırı amacını “Ölüm Oruçlarını sona erdirmek” ve “Ölüm Orucuna yatanları hayata döndürmek” olarak açıklamıştı ama bunun bir bahaneden ibaret olduğu; bu saldırı için bir yıldan fazla bir zamandan beri askeri, teknik ve diğer yönlerden hazırlandığını daha sonra açıkça itiraf edecekti. Bu itirafla, burjuvazinin askeri ve politik temsilcileri iç savaşın altın değerindeki kuralını bir kez daha doğrulamış oldular: Gerici sınıflar iç savaşta gerçek amaçlarını her zaman saklarlar. Çünkü onların savaşı gericidir ve toplumun ezici çoğunluğunun çıkarlarına aykırıdır. Burjuvazi gerçek amaç ve politikalarını saklamakla da kalmaz, kendi dışındaki bütün sınıfları aldatmak için gerçekleri tersyüz ederek gösterir. Bir yıl boyunca hazırlandığı kanlı katliama “Hayata Dönüş Operasyonu” adını koymasına bana tipik bir örnektir.

İç savaşın ve toplumsal devrimin gelişimi, tekelci sermaye sınıfını ve faşist devleti zindanlara yönelik böyle bir saldırı için adeta mahkum kılmıştı. Bu anlamıyla 19 Aralık (tarih anlamında değil ama devrim ile karşı-devrimin çarpışması anlamında) “mukadderdi”. Ama bu ne kadar “mukadder” ise, saldırının ölüm oruçlarıyla karşılaşması bir o kadar “mukadder” değildi. Faşist devletin devrimci tutsaklara yönelik baş eğdirme-teslim alma amaçlı saldırısının eski biçim ve yöntemlerle engellenemeyeceği devrimci hareket tarafından öngörülebilir/öngörülmeliydi. Devrimci örgütler, ne yazık ki, bunu öngörmek ya da buna dikkat çeken Leninistlere kulak vermek yerine faşist devletin Ölüm Orucunda yatanlara saldıramayacağına, büyük bir katliamı göze alamayacağına güvenmeyi tercih ettiler.

Ne kadar yanıldıklarını, yanılıklarının devrime ne kadar pahalıya patladığını hep birlikte gördük. Devlet, Ölüm Orucuna yatanlara saldırmamak bir yana, bu eylem biçimini en kanlı katliamın bahanesi olarak kullanmaktan da çekinmedi. Ne ölümlerin artmasından, ne teşhir olmaktan ne de vahşetin sınırsız uygulanmasından çekindi. Burjuvazinin ve faşist devletin bunları dinleyecek hali yoktu. Çünkü tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistler toplumsal devrimin tehdidi altındaki tekelci kapitalist düzeni ne pahasına olursa olsun kurtarmak amacındaydılar. Ama ortalama sol düşünceye sahip örgütler, herşeyden önce, burjuva düzenin toplumsal devrimin tehdidi altında olduğunu ne görüyor ne de kabul ediyorlardı. Kapitalist düzenin geleceğine ilişkin burjuvazinin sahip olmadığı bir güvene sahip-

DEN YENİ BİR DÜNYA DOĞACAK

ken, toplumsal devrime ve emekçi sınıfların devrimci tutsaklara sahip çıkacaklarına dair en ufak bir inanç beslemiyorlardı. Durumları böyle olunca, faşist devletin çok kanlı bir katliama girişmeyeceğine güvenmelerinden daha doğal ne olabilir?

Fakat ne tekelci sermaye sınıfı, ne emperyalistler ne de faşist devletin tepesindekiler durumu oportünistler gibi görüyorlardı. Onlar düzenin nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu görüyorlardı ve bu tehlikeyi bertaraf etmek için hazırlıklarını çoktan başlatmışlardı. İşe, devrimin moral kaleleri ve ilham kaynağı olan devrimci tutsakların teslim alınmasıyla başlanıyordu. Bu bir kez başarılabilirse emekçi sınıfları ve Kürt halkını daha kolay sindirebileceklerinin hesabını yapmışlardı. Dolayısıyla bu “büyük” amaç için başvurmayacakları vahşet, girişme-

yecekleri katliam, uygulamayacakları yöntem yoktu. Oportünistler, bu gerçeği de göremiyor, ya da görmek istemiyorlardı.

Sonuç biliniyor: Oportünist örgütlerin burjuvaziye ilişkin tüm hayal ve düşünceleri kanlı bir katliamla noktalandı. Faşist devlet, teslim alınacak tutsaklar şahsında, 19 Aralık’ı devrimi boğmak üzere planlamıştı. Ama orda yenilen devrim değil, burjuvaziye güven duygularıyla dolu oportünizm oldu. Çünkü devrimci tutsaklar kitlesi, örgütlerin tüm oportünist düşüncelerine rağmen, çarpışma anı geldiğinde kahramanca davranmayı bildiler. Kanlı bir katliam pahasına tutsakları teslim almayı ve böylece emekçi sınıflarla Kürt halkı üzerinde mutlak bir zafer etmeyi hesaplayan devlet mermi yağmuru altında ölüme meydan okuyarak devrime bağlı kalan devrimci tutsaklarla karşılaştı.

Bir tek tutsağı bile teslim alamadı, bir tek tutsağı bile eller havada olacak biçimde resimleyemedi. Aksine, son derece eşitsiz askeri koşullara rağmen, devrimci tutsaklar günlerce çarpışarak direndiler. Şayet zindanlar cephesi Leninistlerin önerilerine uyararak askeri hazırlıklarını aylar öncesinden ve sıkı biçimde yapsaydı bu çarpışmaların sonucunun çok daha farklı olacağından kuşku yok. Ne yazık ki, oportünistler Leninistlerin önerilerine kulak tıkamakla kalmadılar ama askeri hazırlıkları da bilinçli şekilde savsaklayarak engellediler. Çünkü onlar “kuzu postu”na bürünmenin faşist devleti bir katliama girişmekten alıkoyacağı inancıyla doluydular.

Devrimci tutsakların tüm olumsuz koşullara rağmen ortaya koydukları direniş, faşist devletin zafer umudunu kursağında bırakmakla kalmadı ama devletin saldırısını bir “zindanlar savaşı”na çevirdi. Savaş, en eşitsiz koşullarda, tam dört gün sürdü. Faşist devlet gerçi devrimci tutsakları F Tipi zindanlara götürmeyi başarmıştı ama direnişi kırmayı, tutsakları teslim almayı başaramamıştı. Direniş F Tipi zindanlara, bu sefer ölüm orucu biçiminde taşınmıştı.

19 Aralık öncesinde eylem biçimi olarak Ölüm Orucunu savunan örgütlere gelince... Koşulların değişmesi nedeniyle tam da Ölüm Orucuna başvurmaları gereken bir zamanda bu örgütlerin biri dışında hepsi Ölüm Orucunu bıraktı. Devrimin geçici yol arkadaşları işte böyle... Yanlış zamanda savundukları bir eylem biçimini tam da ona başvurmaları gereken bir zamanda terkederler.

Burjuvazi ve onun faşist devleti devrimin moral kaleleri haline gelen devrimci tutsakları 19 Aralık’ta teslim almayı başaramadı; bundan sonra hiç başaramayacak. Emekçi sınıflar ve Kürt halkı bir kez daha yüzlerini zindanlara, devrimci tutsaklara çeviriyorlar. Ölüm Oruçlarıyla zindanlarda canlı tutulan devrim ateşi şimdi tekrar dışarıyı sarmaya başladı. Bu ateş kapitalist düzeni yangın yerine çevirecek. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Devletin tüm saldırıları karşısında tarihi Ölüm Orucu eylemi kararlılıkla sürüyor.

Avukat Behiç Aşçı, eriyen bedeninde devrime ve inandığı değerlere bağlılığı büyütüyor. Behiç Aşçı, bugün eyleminin 251. gününde. Eylemini kararlılıkla sürdürüyor.

Sevgi Saymaz, zorla tutulduğu ve zorla müdahale tehditleriyle karşı karşıya olduğu hastanede eylemini kararlılıkla sürdürüyor. Ölüm Orucu savaştığı Sevgi Saymaz, bugün eyleminin 225. gününde.

Adana'daki Direniş Evi'nde eylemini kararlılıkla sürdüren Gülcan Görüroğlu ise bugün eyleminin 220. gününde. Eriyen bedeniyile tüm insanlığa sesleniyor. Çocuklarına ve tüm insanlığa yaşanabilir bir gelecek bırakmak için diş diş bir savaş yürütüyor.

Ölüm Orucu savaşçıları, gelecek güzel günlerin müjdecisi olarak çıktıkları yolun bir gün mutlaka zafere ulaşacağına olan inançlarıyla yürümeye devam ediyorlar.

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!

SENDİKALAR, MESLEK ODALARI VE AYDINLAR F TIPLERİNDEKİ UYGULAMALARA KARŞI BİRLEŞTİLER

Meslek odalarının yaptıkları çağrıyla, "F Tipi hapisanelerdeki tecrit sorunu ve çözümü"ne ilişkin, 4 Aralık günü Taksim'de The Marmara Oteli'nde bir basın bilgilendirme toplantısı yapıldı. Türk Tabipleri Birliği (TTB), Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Türk Mühendis ve Mimari Odaları Birliği (TMMOB), Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), HAK İşçi Sendikaları Konfederasyonları (HAK-İŞ)'nin çağrısıyla yapılan brifing, pek çok aydın, sanatçı, köşe yazarı, gazeteci ve kitle örgütü temsilcisi katıldı.

Basın bilgilendirme toplantısına, yaşamı ve sağlığı kritik evrede bulunan Av. Behiç Aşçı'nın sinevizyondan gösterilen selamlama mesajıyla başlandı. F tipi hapisanelerin tıbbi, hukuki ve mimari açıdan görüntüler eşliğinde değerlendirilmesi yapıldıktan sonra, TTB Başkanı Gencay Gürsoy bilgilendirme yaptı.

Gürsoy, tecrit sisteminin ortadan kaldırılması için Adalet Bakanı Cemil Çiçek ile 15 Kasım 2006 tarihinde yaptıkları görüşmeye ilişkin bilgi verdi ve Bakan Çiçek'in, "tecrit sisteminin geçerli olduğu" tezini kabul etmediğini belirterek, şunları söyledi: "Devlet bu konuyu toplumsal sorun olarak görmüyor. (...) O nedenle geniş bir kamuoyu baskısıyla bu sorun aşılabılır. (...) Çabalarımız devam ediyor. Bu mücadeleyi daha da genişletmek, sorunun insanlık sorunu olduğuna geniş halk

kitlelerini inandırmak, eylemlere devam etmek lazım".

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul ve TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı'nın yaptığı konuşmaların ardından Av. Behiç Aşçı'nın annesi Fazilet Erdoğan'a söz verildi. Fazilet Erdoğan; "Bugüne kadar 122 insan öldü, bu insanlar neden ölüyor; buradan adaletsiz adalet bakanına sesleniyorum" diyerek insanların vicdanına seslendi ve tüm dinleyenleri gözyaşları içinde bıraktı.

Verilen kısa bir aranın ardından Tecrite Karşı Sanatçılar adına söz alan Bilgesu Erenus, "Bizim sevincimizden korkuyorlar. Örgüt bahanesi yapıyorlar. Diyorlar ki; 'Bu sorun çözülürse, örgüt nidaları atacak' Hayır; ben sevineceğim. Yedi yıldır ilk defa sevineceğim, sizler sevineceksiniz, bu toplantıyı düzenleyen örgütler sevinecek. Bizim sevincimizden korkuyorlar. Bu anaya gözyaşı dökmemizden yanalar. Hepimiz ağlayalım, üzülelim istiyorlar. Asla sevinmeyelim istiyorlar." dedi. Daha sonra, konuşmasına basındaki sansürü eleştirerek konuşmasını sona erdirdi.

Toplantı sonunda, hazırlanmış olan Sonuç Deklarasyonu, imzaya açıldı. Yaklaşık 74 Aydın, sanatçı ve sendikacının imzaladığı sonuç deklarasyonu, Adalet Bakanlığına gönderilecek.

F tiplerinde uygulanan tecrit ve izolasyonun insan bedeninde yarattığı tahribata yer veren deklarasyonda, sendika konfederasyonları ve aydınların bu soruna karşı hassasiyetleri vurgulamış ve sorunun kalıcı çözümünün; Adalet Bakanlığı'nın, baro ve meslek odalarının katıldığı bir çalışma grubu ile sorunun kapsamını ve çözüm imkânlarını araştırmasında olduğuna inandıklarına değindiler. Deklarasyonda, "Köklü ve kapsamlı çözüm bulununcaya kadar mevcut mevzuatın izin verdiği iyileştirme derhal gerçekleştirilmelidir. (...) F Tipi Cezaevlerinde gün içerisinde (sabah ve akşam sayımları arasında) aynı koridora açılan kapıma üniterinin kapıları belirli sürelerle açık tutularak 9 (dokuz) kişiye kadar sosyal temasın sağlanması (...) 'gerekli görülen hallerden' sayılmalıdır. Hiçbir güvenlik sakıncası bulunmayan aynı zamanda mevzuat değişikliği ve mimari tadilat gerektirmeyen bu çözüm insani bir infaz rejimine geçiş açısından zorunluluktur. Adalet Bakanlığı, ilgili meslek odaları ve infaz idaresi ile ortak yürüteceği sorun tespiti ve değerlendirme çalışmaları sonuçlandırıluncaya kadar bu 'güven artırıcı' adımı atmalıdır. Böylece, 7 yıla varan süredir merkezinde F tipi cezaevi uygulamalarının yer aldığı ağır ve kapsamlı protesto eylemlerinin sona ermesi imkânı sağlanacaktır" ibarelerine yer verildi. □

Partiye Adanmış Bir Yaşam: MAHMUT MURAT ÖRDEKÇİ

*“Yıllar bedenime yüzü söylediğinde
yüzüm senden ayrılmayacak
ve kalbim
sana doğru koşarken duracak”
Koşmaya devam edeceğim Murat...*

Yeryüzünde üretilen maddi bir şey nasıl yok olmuyorsa, devrim mücadelesinde yaratılmış değerler silinmez izler bırakıyor. Devrime adanmış her yaşam, devrime verilmiş emekler, bir devrimi ve bir devrimci örgütlülüğü her yönüyle büyütür. Devrim ve parti, uğruna verilmiş canlarla yükseilir.

İnsanların olduğundan farklı gösterilmesine tahammül edemeyen Murat yoldaşın eleştirdiği durumlardan biri de şuydu: Devrim mücadelesinin kıyısında, köşesinde kalmış insanların ölümlerinden sonra, kendilerinde varolmayan olmayan özelliklerle anılması... Böyle durumlarda, “kör ölür badem gözlü olur” sözünü hatırlardı.

Ancak, sözkonusu Murat yoldaşı anlatmak ise, onu tanıyan herkesin kabul edeceği gibi, devrimci yaşamıyla ve taşıdığı leninist özellikleriyle partimizin bir değeri olduğunu söylemek, hiç abartı olmayacaktır.

Devrim mücadelesinin her zaman en ön saflarında olmuş bu nadide yaşamı hatırlamak için değil, öğrenmek için tekrar bazı yönlerini kısaca anıyoruz.

“Heraklit Heraklit

Kabil mi akarsuya vurmak kilit”

Nazım Hikmet’in bu dizelerini çok seven Murat yoldaş, bu dizeleri pek sık tekrar ederdi. İşçi yaşamı ve gençliğin dinamizminden gelen devrimci duyguları onu çok erken yaşta devrimci yaptı. Bu yüzden, bütün devrimcilerde olduğu gibi yüreğinin yaşı hep genç kaldı. Bilimsel sosyalizmi ve leninist öğretiyi keskin zekâsıyla kavrayan Murat yoldaş, her yerde ve her olguda komünizmi işaret eden şeyleri sevdi... Duygulu karakteri, onu, hayatını insanlığın kurtuluşuna adanmış her gerçek komünist gibi içten, bağlı ve sıcak kılıyordu. Düşmanlarına duyduğu güçlü bir nefretin yanında, yoldaşlarına ve ezilenlere karşı sevgi doluydu. “Ateşi Çalmak’taki proleter kahramanlardan biri olan Johann Stock için bir şiir yazmıştı. Sonu ölüm ve inançla biten bir şiirdi bu...

Ona uzaktan bakanların ilk gördükleri özelliği, çalışkanlığıydı. Zindanda bile boş görüldüğü olmamıştır. Belirlenmiş ve ayarlanmış tüm işleri sonuna kadar yapar, artan vakitlerde durmadan çalışırdı. Kendi üzerine düşen işleri zamanında bitirip başkalarına yardım ederken görebilirsiniz. Bu yüzden, zindandaki pratik işlerin her zaman hem emekçisi, hem de organizatörü olurdu. “Devrim Biziz, Biz Dev-

rimiz” sözünü ilk söyleyen oydu.

Becerikliydi. Bu özelliğini işçilikle geçen yaşamı ve inatçı kişiliği ile edinmişti. Herhangi bir konuda yeni bir düzenleme zorunlu olduğunda ya da koşulları olmadığı halde kolektifin bir şeye ihtiyacı olduğunda, o, kafasında planı bitirmiş ve işe koyulmuş olurdu. En son örneklerden biri, Bayrampaşa zindanında, gerçeğinin hemen hemen aynı olan ve kişilerin yüz ölçülerine göre ayarlanmış gaz maskelerini yapanlardan birisi olmasıdır.

Disiplinli ve serinkanlıydı... Kolektif bilincin ve düzenin içselleştirilmesi demek olan disiplin, onda çelik gibi dururdu. 24 saatlik devrimci yaşama dayanan zindan mücadelesinde daima en önlereydi. Bir iş Murat’a verilmişse, mutlaka o iş olurdu. Bu özellikleri “Moskova Önleri”ndeki Rahimov’u anımsatırdı. 19 Aralık 2000 sabahında, korkunç bir kurşun yağmuru altında kalmış olmasına rağmen, 12. koğuştaki yok edilmesi gereken bütün malzemeleri imha etmiş ve koğuştan çıkan en son kişi olmuştur. Murat tamamen tesadüf eseri vurulmadan çıktığı o koğuştaki, arkasında bir yangın bırakmıştı.

Sevecendi. Hiç abartısız söyleyebiliriz ki, Bayrampaşa zindanındaki en sevilen insanlardan biriydi. Esprili ve candandı. Gereksiz kimseyi kırmazdı. Aynı zamanda “dert babasıydı”. İnsanların sorunlu olduğu dönemde onlarla ilgilenmek gibi zor işlerden de sakınmazdı.

Dobraydı. Kimseye söylemediği tek sözü kalmamıştır. Her şeyi insanların direkt yüzüne söylerdi. Ama bunu zamanında ve yerinde yaptığı için kimseyi kırmazdı. Keskin bir ironisi vardı. Boş konuşanlara ve özellikle geciktirmecilere tahammül etmezdi. “Az laf çok iş” sözünü ağızından düşürmezdi.

19 Aralık 2000’de, sabah saatlerinde askerlerin teslim olun çağırısına “TÜRK ORDUSU ETRAFINIZ KUŞATILDI. ASIL SİZ TESLİM OLUN!” Sloganiyla karşılık verdi. Devrime ve partiye gösterişsiz ve yürekten inanıyordu. Vurulduğu vakitler olan öğlen saatlerinde 15. ve 16. koğuşların havalandırmasında kanı hızla boşalırken yanındakiler son sözlerini duydular. Tek tek yoldaşlarını sordu. Neşesini koruyordu. Silahlı halk ayaklanması ve devrim hayalleriyle canını verdi.

Leninist Parti’nin güzide değerlerinden biri olan Murat yoldaş, toprağa düştüğü gün, tüm yaşamıyla devrimci bir miras bıraktı. Partinin ileriye attığı her adımda toprağa düşen savaşçılarımızdan aldığı şeyler vardır. Arkasında devrim işçiliği, yoldaşlarının özlemi ve intikam duyguları bırakan Muratımıza sözümüzdür, bu topraklarda “BU PARTİ İKTİDARI ALACAKTIR!”

SALDIRILARA KARŞI; İSTANBUL SAVAŞ ALANI

Bugün (7 Aralık) saat 13.30'dan itibaren Yürüyüş Dergisi, Ozan Yayıncılık, Tayad ve Temel Haklar Federasyonu'nun kapıları kırılarak baskınlar düzenlendi. Daha sonra baskınlar genişleyerek sürdü. Nurtepe, Okmeydanı, Esenyurt, Gazi, Sarıgazi, İkitelli, Bahçelievler, E-yüp Temel Haklar ve Özgürlükler Derneklerini basan TMSH ekipleri burada 16 kişiyi gözaltına alınırken Eyüp Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin basıldığı sırada destek için orada bulunan Mücadele Birliği okuru Behlül Ocak'da gözaltına alındı.

Saldırlara karşı yanıt gecikmedi. Gazi Mahallesi, Okmeydanı, 1 Mayıs Mahallesi, Gülsuyu, Nurtepe ve Ümraniye'de yapılan eylemlerde çatışma çıktı. İstanbul savaş alanına döndü.

İlk olarak çatışma haberi Okmeydanı'ndan geldi. Okmeydanı'nda Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'ni basıldığı sırada bir araya gelen devrimler TMSH polislerini taşlarla karşıladı. Olayların büyümesi üzerine aramayı yarıda kesen polis mahalleden geri çekilmek zorunda kaldı. Daha sonra yollara barikatlar kuruldu. Kurulan barikalara gaz bombalarıyla saldıran polis, eylemcileri akrep ve panzerlerle püskürtmeye çalıştı fakat bu girişimi molotof ve taşlarla karşılık buldu. Eylem boyunca "Yaşasın Devrimci Dayanışma, Okmeydanı Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıldı. Müdahaleden sonra tekrar bir araya gelen devrimciler iki aracı ateşe vererek barikat kurdu. Daha sonra Sibel Yalçın Parkı civarında tekrar bir araya gelindi. Polis üçüncü kez saldırdıktan sonra geri çekilmek zorunda kaldı. Polisin Okmeydanı'ndan püskürtüldüğü eylemde çatışmalar dergimiz yayına hazırlanırken 5 saati aşkın süredir sürüyordu.

Gazi Mahallesi'nden gelen bir habere göre baskınlarla birlikte aralarında Leninistler'in de bulunduğu devrimciler bir araya gelerek eylem gerçekleştirdi. Üzerinde "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" yazılı pankart açan devrimciler Gazi Karakol'una doğru yürüyüşe geçti. Daha sonra polis, çevik kuvvet eşliğinde panzer ve akreplerle gaz bombaları atarak saldırdı. Devrimciler bunu molotof ve taşlarla karşıladı. Barikatlar kuran devrimciler çatışmayı büyüttüler bunun üzerine polis Gazi'de de geri çekilmek zorunda kaldı. Çatışma sokak aralarında gece yarısına kadar sürdü.

1 Mayıs Mahallesi, Gülsuyu, Nurtepe ve Ümraniye'de baskınlarla karşı bir araya gelen devrimciler ortak bir eylem gerçekleştirdi; bu eylemlere polisin saldırmaları üzerine çıkan çatışmalar gece geç saatlere kadar sürdü.

Gülsuyu Heykel Meydanı'nda bir araya gelen devrimciler otobüs son durağına kadar yürüdüler. Daha sonra Sağlık Ocağı Durağı'nda barikatlar kuruldu, bunun üzerine polis gaz bombalarıyla saldırdı ve çatışma çıktı. Polisin panzer ve akrepler eşliğinde gazbombaları atarak kitleye saldırmaları üzerine çatışmalar gece boyunca sürdü.

1 Mayıs Mahallesi'nde de baskınlar eylemle karşılığını buldu. "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganı eşliğinde yürüyüşe geçen devrimcilere polisin saldırmaları üzerine çatışma çıktı. 3001 Sokak'ta barikatlar kuruldu ve polise burada da taş ve molotoflarla kar-

şılık verildi. Çıkan çatışma ara sokaklarda devam etti.

İSTANBUL'DA HÖC'E YÖHELİK SALDIRI FURYASI

İlk tepki, Baskınlar sürerken devrimci kurumların oluş-

turduğu Acil Hattın çağrısıyla bir dizi eylem gerçekleştirildi. İlk olarak Yürüyüş Dergisi'nin Taksim'deki bürosunun önünde bir basın açıklaması yapıldı. Saat 16.00'da yapılan basın açıklaması sırasında Yürüyüş Dergisi'nin olduğu bina halen abluka altındaydı. Kurumlar adına basın açıklaması yapan Ümit EFE, "Bu saldırıları kınıyoruz. İşgal edilmiş bu sokakta sesi susturulmak istenen Yürüyüş dergisi için buradayız" dedi. Ardından Atılım Gazetesi Yazışmaları Müdürü Ahmet Yaman söz alarak kısa bir konuşma yaptı. Basın açıklaması sırasında sık sık "Yaşasın Devrimci Dayanışma, Yürüyüş Susmadı Susmayacak, Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz" şeklinde sloganlar atılırken Yürüyüş Dergisi çalışanları da kurum camından "Yaşasın Devrimci Dayanışma" şeklinde sloganlar atarak destek oldular. Eylem, akşam saat 19.00'da Şişli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin önünde yapılacak basın açıklamasının duyurusu yapıldıktan sonra sonlandırıldı. Yapılan bu eylem; Mücadele Birliği, DHP, BDSP, ESP, Odak, İHD, HKM, Devrimci Hareket, ÖDP, Kaldıraç, Partizan destek verdi.

BASIN AÇIKLAMASINA SALDIRI

Baskınlara ilişkin saat 19.00'da Şişli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği önünde basın açıklaması yapmak isteyen devrimci kurum ve siyasi parti temsilcilerine polis saldırdı ve 32 kişiyi gözaltına aldı.

Acil Hattın çağrısıyla yapılan eylemlerden ikincisi Şişli'de gerçekleşti. Çeşitli devrimci demokrat kurum ve kuruluşlardan yaklaşık 50 kişi saat 19.00'da Derneğin önünde bir basın açıklaması yapılmak istendi fakat çevik kuvvet kitlenin önüne geçti Cevahir Alışveriş Merkezi'nin önüne kadar gidildi. Daha sonra Cevahir'in önünde basın açıklaması yapılmak istendi, buna karşılık çevik kuvvet biber gazı ile saldırarak yaklaşık 25 kişiyi çevik otosu gelene kadar ablukaya aldı. Bu sırada abluka içinde kalanlar "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek, Kahrolsun Faşizm" şeklinde sloganlar attılar. Polis gözaltı avını sürdürdü, saldırıya tepki gösteren kişileri de gözaltına aldı, bu sırada bir kişi "Kahrolsun Faşizm" sloganı atarak çevik kuvvet polislerine vurdu ve gözaltına alındı. Gözaltı sayısı 32'ye çıktı. Çevik otolarının gelmesiyle birbirine kenetlenmiş 32 kişi zorla gözaltına alınarak Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada elimize ulaşan habere göre Şişli'de gözaltına alınan 32 kişi serbest bırakıldı□

VENEZÜELLA HALKININ SEÇİMİ SOSYALİZM

“Yeni dönem başlamıştır. Yeni dönemin temel fikri, Bolivarıcı Devrim üzerinden genişleyip, derinleşerek, sosyalizme ulaşmaktır. Venezüella'nın renginin kızıl olduğunu bir kez daha gösterdik. Kimse sosyalizmden korkmasın. Sosyalizm, insan demektir; sevgi demektir. Kahrolsun emperyalizm. Çok yaşa sosyalizm. Yeni bir dünyaya ihtiyacımız var!” Bu sözler Chavez'e ait. Seçim zaferini kutlamak için halka yaptığı konuşma sırasında söylendi. Umut taşıyan sözler. Ama umut tek başına yetmez. Gelişmenin dinamiklerine bakmak gerekiyor. İç ve dış güçler dengesine ve hareketin aktörlerine...

Venezüella'daki “Bolivarıcı Devrim”in uzun bir tarihsel geçmişi var. Simon Bolivar'ın (1783-1830) tüm kıta devrimcilerine esin kaynağı olan özgürlük savaşlarından, 20.yy'daki işçi ayaklanmalarına, Venezüella Komünist Partisi'nin (VKP) inatçı çalışmalarına, gerilla mücadelelerine.. uzanan köklere sahip. Ayaklanmalar, darbeler, baskı ve katliamlar, direnişlerle.. dolu bir tarih bu. Ordu içinde de devrimci örgütlenmelerin bulunduğu bir ülke Venezüella. Chavez ve arkadaşlarının kurduğu MBR-200 (Bolivarıcı Devrimci Hareket-200) bunlardan biri.

Chavez çelişkiler adamı. Bir asker. Kafası karışık bir asker. Çok çeşitli eserlerden etkilenen, Latin Amerika'nın devrimci önderlerinden olduğu kadar Marx'ın görüşlerinden etkilenen bir asker. 70'lerin ikinci yarısında ülkede gerillayla mücadele eden ordunun bir parçası. Bu mücadeleye katılan, gerillaya karşı savaşıyan bir asker. Bunlara işaret ediyoruz, çünkü Venezüella'da gelişen devrim hakkında sadece bunlara bakarak hüküm verenler, olguyu gerçekliği içinde değerlendiremeyenler var.

Chavez ve MBR-200 böyle bir geçmişten geliyor. Yığınların durumu, sistemin yozluğu, ABD emperyalizmine kölece bağımlılık... daha bir dizi etmen, bu askerleri ileri itiyor. Kimi sosyalist, kimi Bolivarıcı/ulusal devrimci, özünde halkçı görüşleriyle verili düzeni değiştirmeyi amaçlıyorlar. İlegal olarak örgütleniyorlar, uzun bir hazırlık süreci yaşıyorlar.

Ülke içten içe kaynamaktadır. Ama ülkede devrimci örgütler dağınıktır, işçi sınıfı ve yığınlar arasında etkin değildir.

Böyle bir dönemde hükümet petrole zam yapar. Yıl 1989. Venezüella işçi sınıfı bu zamlara hiç umulmadık bir tepki gösterir. Sokağa iner. Ayaklanma başlamıştır. Üç gün sürer ayaklanma. Ordu birlikleri ayaklanmayı kanlı bir şekilde bastırır. Kimi verilere göre 3500, kimilerine göre onbinden fazla insan ölür üç günde. Kırılma noktası işte bu üç gündür. Bir yazarın haklı betimlemesiyle, “*Halk 27 Şubat 1989 günü sokaklara döküldü ve bir daha da evine dönmedi.*”

Bu üç devrim günü, bu kanla bastırılan ayaklanma, ordu içinde de kopmaları getirir. Halkla bu derece karşı karşıya gelen ordu çatırdar. Chavez ve arkadaşları harekete geçer. Ama ayaklanmaları başarısız olur. Chavez kan dökülmesini önlemek için ordu komutanından arkadaşlarına seslenmesine izin vermesini ister. “*Böylece Chavez yoldaşlarına seslenmek için ilk kez devlet televizyonuna çıkmış oldu. Ama aslında halka sesleniyordu. ‘Biz Bolivar Hareketi’nin üyeleriyiz.’ Halk şaşkına döndü: ‘Bolivar mı?’ ‘Askerler mi?’ Kimsenin tanımadığı bir asker iktidarı almaya yeltenmiş, Bolivar’dan söz ediyor. Chavez konuşmasında mücadelenin tamamen bitmediğini ima edencesine şimdilik başarılı olmadıklarını söylüyor; eylemin tüm sorumluluğunu üzerine aldığı ekliyordu. İşte özellikle bu, insanları çok etkiledi. Çünkü Venezüella’da o tarihlerde kimse hiçbir işin sorumluluğunu üzerine almaz, herkes topu birbirine atardı. O günden sonra Chavez’in “şimdilik” sözü bir efsaneye dönüştü.*” (VKP Üyesi Gustavo Conde ile Röportaj, <http://www.stalinkaynak.com>)

Bu harekete girişenlerin amacı kesinlikle sosyalizm değildi. Halkçı görüşleri ve karışık kafalarıyla onlar, o devrim günlerinin ardından ayaklandılar. Ve başarısız oldular. Ama Chavez’in televizyonda yaptığı konuşma, onu bir anda Venezüella halkının kahramanı yaptı. Halk yığınları bu genç subayda kendi önderini gördü. Tutuklu bulunduğu cezaevi ziyaretçi akınına uğramaya başladı, bir politik merkez işlevini gördü. Ordunun bu subayı yoksul yığınlarla kaynaşma yolundaydı artık. 1994’te Chavez ve arkadaşları çıkarılan afla serbest kaldı. Yoğun bir politik faaliyet başlamış oldu. Venezüella’nın en ücra kasaba ve köylerine kadar gitti Chavez. Beşinci Cumhuriyet Hareketi’ni (BCH) kurdu. 1998’de seçimleri kazandı.

BCH homojen bir oluşum değildi. Hala da değil. İçinde geleceklerini orda gören burjuvalardan komünistlere kadar çeşitli kişiler yeralıyor. Chavez’e yapılan darbeyi destekleyen (bir dönem başkan yardımcılığı yapmış) olanlar bile vardı. Çelişkilerin ürünü olan, sınıfsal olarak çelişkileri barındıran halkın önderi olan, bu çelişkili denge üzerinde yükselen bir lider için son derece olağan bir durum bu!

İktidara gelen Chavez, emperyalistleri tedirgin edecek adımlar atmaya, geleneksel burjuva politikasının dışına çıkmaya başladı. Verili burjuva devlet aygıtına yaslanarak burjuvazinin çıkarlarını tehdit eden adımlar atmak, özünde tehlikeli bir manevradır. Sınıflar savaşımının bu sert ortamında

Chavez'in halktan yana adımları, emperyalistlerin desteğinde Venezüella sermayesini harekete geçirdi. 11 Nisan 2002'de düzenlenen darbe ile Chavez devrildi. Bu darbe, emperyalizmin ve Venezüella tekeli sermayesinin devrime verdiği yanıtı; burjuva iç savaşın ilanıydı. Hatta bu iç savaş ilanını biraz daha geriye, ekonomiyi sabote etme girişimlerine kadar çekmek mümkün. Ama gerek uluslararası durum (emperyalizmin durdurulamaz çöküş süreci), gerek ülke içindeki güçler dengesi (silahlanmış halk), ve gerekse Chavez'in darbeye karşı öncesinden aldığı önlemler, bu karşı-devrimci darbenin başarısızlığa uğramasına yolaçtı. Yoksul halk sokaklara indi. "Bolivarcı Milisler" sokakları zaptetti. Darbe yenilmiş, iç savaşın ilk büyük kapışması kazanılmıştı. Chavez esir tutulduğu kışladan getirildi. Devrimin belki de en önemli dönüm noktalarından biri buydu. O tarihten sonra devrim hız kazandı. Radikalleşti. Halk yığınlarının içine kök salan devrimde sosyalist söylemler ağırlık kazandı.

Venezüella'da gerçekleşen sürece devrim diyoruz. Burjuva devlet aygıtı olduğu gibi duruyor (Chavez'in anayasa değişikliği bu durumda köklü bir değişiklik yapmıyor), burjuvalar hala ekonomik gücü ve üretim araçlarının mülkiyetini tutuyor, seçimler gerçekleşiyor ve burjuvaların emperyalistlerin desteğiyle bu seçimlerde tekrar başa gelme olasılıkları güçlü. Peki bu nasıl devrim? Birçok bilinçli işçinin kafasını meşgul eden bir soru bu.

Devrim tarihi çok zengin örnekler sunuyor. Tek yanlı bakışlarla süreci anlamak mümkün değil. Bu bir devrim. Hareket halinde bir devrim. Çelişkiler içinde gelişen, sınıflar arasındaki güçler dengesine göre çeşitli aşamalardan geçen bir devrim. "Yukarda" başlayan, ve "aşağıdan" eylemlerle, örgütlenmelerle güçlenen, ilerleyen bir devrim. İki milyon silahlı milisi var bu devrimin, ve hedef on milyon milis. Yani yüzeyde görünenin aksine, silahlanmış halka yaslanarak ayakta duruyor. Mevcut burjuva devlet aygıtına ve burjuvaların tüm ekonomik güçlerini ellerinde tutuyor oluşlarına rağmen devrimin hala dimdik ayakta olmasının temel açıklaması burada. Ama bu devrim, sosyalist devrimden, proletarya diktatörlüğünden çok uzak. Daha o noktaya ulaşmasına gerçekten uzun bir yol var. Ulaşış ulaşamayacağını da henüz

kimse bilmiyor. Sorun Chavez'in niyetleri değil. Bu, tamamen sınıflar savaşının seyrine göre belli olacak. Kuşkusuz bir önder olarak Chavez'in kişiliği, kararları, niyetleri... bu devrim sürecinde belirli bir rol oynuyor, ve oynamaya devam edecek. Ama nihai kararı, Chavez'in de bir parçası olduğu toplumsal ve tarihsel koşullar verecek. Devrim daha araftan geçmedi. Çelişkiler derinleşiyor. Buna paralel olarak devrim de derinleşmek zorunda. Yoluna devam etmek isteyen devrim, kaçınılmaz olarak burjuva egemenliğin temellerine, yani burjuva mülkiyete yönelecektir. Bundan kaçamaz. İşte o zaman devrim araftan geçecek. İşte o zaman kendini güvence almaya başlamış olacak. Her devrimde olduğu gibi son sözü ya karşı-devrimin örgütlü gücü, ya da silahlı halk yığınlarının devrimci zoru söyleyecek.

Ne "kitabın orta yerinden" konuşarak Venezüella devrimine burun kıvrıyanlar, ne de kendi parlamentarist eğilimlerine destek arayan sosyal reformistler bu devrimi anlayabildiler. Devrimin dinamiklerini, eğilimlerini ve bizzat hareketin kendisini gözardı ederek, sadece yüzeyde görünen bakarak yargılarda bulundular.

Komünistlerin görevi, her türlü önyargıdan uzak, gözümüzün önünde gerçekleşen ve gelişen bu devrimi, bu hareket halindeki devrimi bütün yönleriyle çözümlenmek, marksist devrim teorisine Venezüella pratiğinin kazandırdıklarını anlamak; ve pratikte uluslararası komünist hareketin bir müfrezesi olarak Venezüella devriminin ilerlemesine yapılabilecek her türlü katkıyı sunmaktan ibaret.

Chavez'in muğlak "21.yy sosyalizmi", henüz kendisi tarafından bile tanımlanmış değil. Bu noktada kafalar karışık. Geçen yüzyıl sosyalizmleri kuşkusuz sosyalizmin tekyanlı örnekleridir. Kendi çağlarının damgasını taşıyor. Çağ değiştikçe sosyalizm de değişik örnekler sergileyecektir. Fakat her nasıl olursa olsun, bu, burjuva özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasını ve burjuva devlet aygıtının parçalanmasını içerecektir. Venezüella devriminin henüz atmadığı iki temel adım da budur. Devrimin kritik dönemecini belirleyecek olan da budur.

Chavez'in seçimlerde zafer kazanmasından sonra yaptığı konuşma, bir noktada buna işaret ediyor. Devrimin geçmişine değil, geleceğine yönelik sözler olarak ele alınabilir bu. Sosyalizme doğru derinleşecek bir devrim olarak okumak gerekir o sözü. Ve bunu, Venezüella işçi sınıfının, yoksul emekçilerinin eğilimi olarak okumak.

Venezüellalı komünistlerin, Venezüella Komünist Partisi'nin (VKP) bu sürece ilişkin tavrına işaret etmek gerekiyor. VKP, sürecin başından beri, Chavez'e koşullu destek veriyor. (Bu konuda ayrıntı için bkz. VKP Üyesi Gustavo Conde ile Röportaj, <http://www.stalinkaynak.com>) Devrimin gelişimi ve içinde bulunulan aşama, bekleyen tehlikeler, işçi sınıfının örgütsel ve politik bağımsızlığı... konularında isabetli görüşlere sahip olduğu görünüyor VKP'nin. İşte bu durum devrimin geleceği için daha ümitkar olmayı mümkün kılıyor. Chavez'in sloganlarıyla bitirelim:

"Yaşasın Venezüella. Yaşasın Venezüella halkı. Yaşasın sosyalist devrim!" □

ESKİŞEHİR'DE 2007 BÜTÇESİNİ PROTESTO EYLEMİ

Eskişehir KESK Platform Pubeleri "2007 Bütçesi" kapsamında eğitim ve diğer sosyal haklar alanlarına yetersiz ödenekler ayrılmasını protesto etmek amacıyla, 3 Aralık Pazar günü saat 13:00'de "İMF'ye değil Emekçiye ve Memura Bütçe" yürüyüşü yapıldı.

Yki Eylül Caddesi Kızılay Yp Merkezi önünden başlayan yürüyüşte yol boyunca

"İMF'ye değil Halka Bütçe", "İMF'ye Değil Eğitime Bütçe", "Kahrolsun YMF Ypbirlikçi AKP", "Ynsanca Yaşamak Ystiyoruz" sloganları atıldı. Hamamolu'nda kitlesel basın açıklamasıyla eylem sona erdi.

Basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen Dube Başkaný Ali Paşa Banly, "AKP Hükümeti'nin, IMF ve ABD güdümlü politikaları sona erdirmesi, emekçiye, emekliye, ve memura insanca yaşayabileceği, bütçe ayrılması gerekiyor. Halkın ve emekçilerin bütçe kalemleri üzerinde söz sahibi olduğu katılımcı bir bütçe sürecinin uygulanması gerekiyor. Hazırlanan mevcut bütçelerin, uluslararası tekellerin ve sermaye gruplarının talepleri doğrultusunda şekillendirilmektedir" dedi. Borç stoklarının yaklaşık 200 milyar YTL arttığını, 2007 yılı bütçesinde eğitime yaklaşık yüzde 3,02, sağlık için ise yüzde 1,04 pay ayrıldığını, bu bütçenin yetersiz olduğu, mevcut payların da, gelecek yıllarda daha da aşağı çekileceği görüştünü dile getirdi. 1980 sonrasında uygulanan kemer sıkma politikalarının en fazla kamu emekçileri, emekliler, çiftçiler, işçiler ve halkın yoksul kesimlerini mağdur ettiğini belirten Eğitim-Sen Dube Başkaný Ali Paşa Banly, 2007 yılı bütçesinin, IMF'ye teslimiyetinin bir göstergesi olduğunu belirttikten sonra sloganlarla basın açıklaması sona erdi.

Sendikal mücadelede, siyasi mücadele ile ekonomik mücadeleyi birbirinden ayrı tutanları, tarih haksız çykarmıştır. Lenin bu konuda; "İşçi sınıfının görevini işverenlere ve hükümete dokunmaksızın işverenlere ve hükümete karşı ekonomik mücadeleyle sınırlandırmanın işçileri ebedi köleliğin kucadına atmak olacaktır"na dikkat çekmiştir. Gene Marx "işçi sınıfının siyasal hareketi işçi sınıfı için siyasal iktidarın ele geçirilmesi amacıyla yapılır ve bunun için daha önceden belli bir gelişim düzeyine ulaşmış ve kendi iktisadi mücadelesi içinde gelişmiş bir örgüte ihtiyacı vardır" diyerek sendikaların sınıfsal temelde hareket etmesi gerektiğini ortaya koymuştur.

Türk-Yp tarafından, sendika-siyaset ilişkisinde benimsenen "partiler üstü" yaklaşım, işçi sınıfının resmi ideoloji etkisi altında tutulması sonucu doğurmuştur. "Partiler üstü" politikası da en yozlaşmış şekliyle hayata geçirilmiştir. Partiler üstünden çok "iktidarda olandan yana olmak" şeklinde yürütülen bu politikalar sonucunda, işçiler sınıf bilincinden uzaklaştırmaya çalışılmış ve burjuva partilerinin etkisi altında tutulması için zorlanmıştır.

I. Enternasyonal'de alınan "işçilerin toplumsal bakımdan kurtuluşları, siyasal bakımdan kurtuluşlarından ayrılamaz" ve "siyasal özgürlüklerin sağlanması önceliği olan mutlak bir gerekliliktir" kararı bugün kendini en yakıcı gerçeklikle zorunlu kılmıştır.

YKTÝDAR DİPİNDA HERPEY HÝÇ BÝR DEYDÝR!

Eskişehir Mücadele Birliği Plt.

ÖĞRENCİLERE FAŞİST SALDIRILAR

Partlar sertleptikçe karpy-devrimin saldırganlığı da artıyor. Çatışmalar her alana yayılıyor. Üniversiteler uzun bir aradan sonra eđ zamanlı faşist saldırılara maruz kaldı. Çatışmalar oldu. Sivil faşistler devrimci ve yurtsever öğrencilere her fırsatta saldırmaya, pusular kurmaya başladı. Gazi Üniversitesi, Karadeniz Teknik Üniversitesi, Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Mersin Üniversitesi, Çanakkale 18 Mart Üniversitesi, Samsun 19 Mayıs Üniversitesi, Ege Üniversitesi, Ankara Üniversitesi'nden onlarca öğrenci, faşist saldırıya uğradı. Saldırılarda aç yaralananlar, parmağ kopanlar oldu. Ve her zamanki görüntüler buralarda da gerçekleşti. Sivil faşist saldırılarından hemen sonra devreye giren polis, saldırıya uğrayan devrimci ve yurtsever öğrencileri gözaltına aldı. Öğrenci gençlik, otuz yılı aşkın süredir sahnelenen bu faşist oyunu artık ezberledi.

Saldırılarının gerçekleştirildiği her yerde öğrencilerin bu faşist saldırganlığıda karşı harekete geçmesi, sinmemesi, saldırıların daha pimdiden boşa çykılması açısından önemli. Faşist saldırganlığıda karşı mücadele birbirini tamamlayan iki yöntem birarada kullanılarak verilmeli. Ylki, bu faşist sürünün anlayığı tek dile, kitlesel devrimci piddete başvurmak. Ama aynı zamanda öğrenci gençliği küçük hareketli birlikler şeklinde, öğrenci milisleri şeklinde örgütlemek gerekiyor. Bu nokta çok önemli. Bu başarılabildiğinde faşist saldırılar öğrenci gençliğin mücadelesini engellemek bir yana, onun gelişimine katkıda bulunacaktır. Ykinci yöntem olarak da, sivil faşistlerin (ve tabii dinci-faşistlerin) geniş ve etkili tephirini yapmaktır. Bu iki yöntemi birarada kullandığında öğrenci gençlik hareketi faşist saldırılardan daha da güçlenerek çyka-

“BİZİ KURTARACAK OLAN KENDİ KOLLARIMIZDIR”

Bizler, otuz tekstil işçisiyiz. Bir yıldan beri San Tekstil’in yan kuruluşu olan Karlı Tekstil’de, düne kadar çalışıyorduk.

Çalışıyorduk diyoruz, çünkü bugün 30 işçi kapının önüne konularak işsiz bırakıldık. Kısacası otuz işçinin ekmeğiyle oynadılar. Bunu yapan, San Tekstil’in ta kendisidir.

Biz işçiler olarak, bu durumlarla sık sık karşılaşıyoruz. Tamam şimdi düzenimizi kurarız, bir işimiz oldu dediğimiz anda, bir de bakıyoruz ki, kapının önüne konmuş, işsiz kalmışız. Kısacası henüz işe yeni yeni alışmaya başlarken, başka iş aramak zorunda kalıyoruz.

Patronların egemen olduğu kapitalist burjuva sömürü düzeni budur. Onların huzur ve güvence içinde yaşaması için, bizim güvencemiz, geleceğimiz yok edilir. Ölene kadar yarı aç yarı tok çalışırız. İşlerine geldiği sürece bizleri çalıştırırlar. İşlerine gelmeyince kapının önüne koyarlar ve bazen, keyiflerine göre canları sıkıldığında bile işçileri işten kovabilirler. Herşey onların keyfine kalmış...

Aslında patronların yaşadığı o tatlı toz pembe hayatı yaratan biz işçileriz; bütün zenginlikler de biz işçilere, emekçilere aittir.

Biz işçi sınıfı olarak emeğimize, alınterimize sahip çıkamadığımız sürece; bu zulüm, bu sömürü düzeni böyle devam edecek.

Bugün bu sömürü sadece San Tekstil’de değildir, bütün

burjuva düzeninde var. San Tekstil bunun sadece küçük bir örneğidir.

San Tekstil’in yan kuruluşu olan Karlı Tekstil çalışanlarının başına gelen, yarın başka işçilerin başına gelecek.

Arkadaşlar, San Tekstil’i tanıyalım. Düne kadar küçük bir lokantaydılar. İşçileri sömüre sömüre büyüdüler. Onlar büyüdükçe bizler daha da yoksullaşıp geleceksiz kalıyoruz.

Bizler, otuz işçi olarak soruyoruz, sizin devletinize size sormaz ama, San Tekstil, biz sana hesap ver diyoruz.

Siz değil misiniz işçileri sigortasız çalıştıran, yaşı küçük, çocuk demeden köle gibi çalıştıran, küçük bir yanlış yaptığında ya kulağından tutup çeken ya da kapıyı gösteren?

Yan kuruluşu olan Karlı Tekstil’den hesap soruyoruz: Siz değil misiniz işçilere küfreden, bayan işçileri tokatlayıp işten atanlar? İhtiyacı kalmayınca otuz işçiyi kapının önüne koyanlar. Sahi kaç sigortalı işçiniz var sizin? Sizin devletinize bunlara göz yumar değil mi? Görmezden, bilmezden gelir. Siz de istediğiniz gibi keyfi davranırsınız değil mi? Ama unutmayın. Bizler, yavaş da olsa bilinçleniyor, örgütleniyoruz. Bunun hesabını sizler ve diğer burjuvalar, bizlere, işçi sınıfına vereceksiniz.

Biz işçiler, emekçiler birleşip burjuvazinin kirli düzenini yıkacak ve onun yerine sömürsüz bir düzen kuracağız. O zaman, herkes hakkını alabilecek. Bu bilinç diyoruz ki, bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır. Arkadaşlar, bilinçlenelim, örgütlenelim ve mücadeleyi yükseltelim.

San Tekstil İşçisi bir İşçi

Not: Bu metin, San Tekstil’e bağlı Karlı Tekstil işçileri olarak yaptıkları basın açıklamasından sonra işçilerin hazırlayıp dağıtmayı planladıkları (bildiri) mektuptur.

San Tekstil patronları, Karlı Tekstil işçilerin bu direnişini karşısında direnişin San Tekstil’e de sıçramaması ve prestij kaybına uğramamak için işçileri bir müddet sonra işe geri almış. Karlı Tekstil işçileri patronun sırtını yere getirdiklerini ve bir zafer kazandıklarını düşünüyorlar. Bu güzel; ama işçiler bilmeliler ki, patronları San Tekstil, uygun fırsat bulduğunda ve kendisi için riskli ve kârlı olmadığı durumda yeniden işçilere saldırmaktan, onları kapının önüne koymaktan vaz geçmeyeceklerdir. İşte bu nedenle işçilere şöyle seslenelim. “Ya bilinçli, örgütlü ve devrimcisiniz herşeysiniz, ya da hiçbir şey...” □

DENİZLERİN YOLUNDA LENİNİST SAFLARA

Antakya’dan kalbi devrim ve sosyalizm için atan tüm yoldaşlara selam olsun. Ben devrim için savaşıcağı günlerin güzel umuduyla hayata daha sıkı bağlanan bir yoldaşım. Ezilen ve sömürülen insanların olmadığı bir yaşamın inançlı ve yılmaz bir savunucusuyum. Devrimin her geçen gün daha bir zorunlu olduğu günümüzde, kapitalizme ve onun devletine olan nefretim katlanarak büyüyor. Devrime bağlanıyor ve Leninist Parti’nin öncülüğünde işçi ve emekçilerin savaşımının silahlı ayaklanma biçimini aldığı günlerin özlemiyle yaşıyorum. Tüm reformist ve oportünist akımları reddediyor ve sürekli barışın ve güzel yaşamın var olacağı günler için savaşın gerekliliğine inanıyorum. Tüm devrim savaşçılarına selam olsun!

**YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
BARİŞ İÇİN DEVRİM DEVRİM İÇİN SAVAŞ!
LENİNİST PARTİDE SİLAHLAN ÖRGÜTLEN VE SAVAŞ!**

Antakya’dan Leninistler

Antep Mücadele Birliği Platformu'ndan TEHDİT VE GÖZALTILARA KARŞI BASIN AÇIKLAMASI

İşçi ve emekçilerin kültür ve sanatını üretme ve yayma amacını taşıyan Ayışığı Sanat Merkezi'nin Adana'da kurulan şubesinin açılış etkinliği öncesi Antep Terörle Mücadele Polisleri çalışmaları engellemek amaçlı, Antep Ayışığı Sanat Merkezi, Genç Emekçiler Birliği Derneği çalışanlarını ve Denize Ezgi müzik grubu üyelerini ev ve işyerlerinde tehdit edip sokak ortasında gözaltına aldılar.

Yaşanan tehdit ve gözaltılarla ilgili olarak Mücadele Birliği Platformu İnsan Hakları Derneği Antep Şubesi'nde 29 Kasım Çarşamba günü bir basın açıklaması düzenledi. Yapılan basın açıklamasında: "Emperyalist-kapitalist sistem saltanatını ayakta tutabilmek için işçi sınıfına, emekçilere ve tüm dünya halklarına her geçen gün saldırılarını artırıyor. Büyük Ortadoğu projesiyle Afganistan'da, Filistin'de, Irak'ta ve Lübnan'da işçi ve emekçi halktan binlerce sivil insanı, çocuk, yaşlı demeden katlediyor.

Tüm dünya halklarına saldırdığı gibi, yaşadığımız topraklarda da işçi ve emekçilere dayattığı yozlaştırma politikalarıyla her geçen gün kan emiciliğini daha belirgin şekilde ortaya koyuyor. Çıkarılan Terörle Mücadele Yasası gibi kanunlarla toplumla mücadele ederek ilerici, devrimci kurum ve kuruluşlarda da terör estiriyor.

19 Aralık 2000 tarihinde zindanlara yapılan saldırılardan sonra devrimci tutanaklar katledilerek, F tipi zindanlarda tamamen dünyadan yalıtılmaya çalışıldılar. Yok etme ve imha politikalarıyla, zindanlardaki saldırılar her geçen gün daha da artarak devam ediyor. Devrimci tutsaklar başeğmezliğin simgesi haline gelen Ölüm Orucu eylemi ile işçi-emekçi sınıfların, ezilen halkların sesine ses katarak devrimi açıklarıyla besliyorlar. Ölüm Orucu savaşçılarından biri olan ve 26 Haziran 2001 tarihinde zorla müdahale sonucu katledilen Aysun Bozdoğan'ın Adana'daki

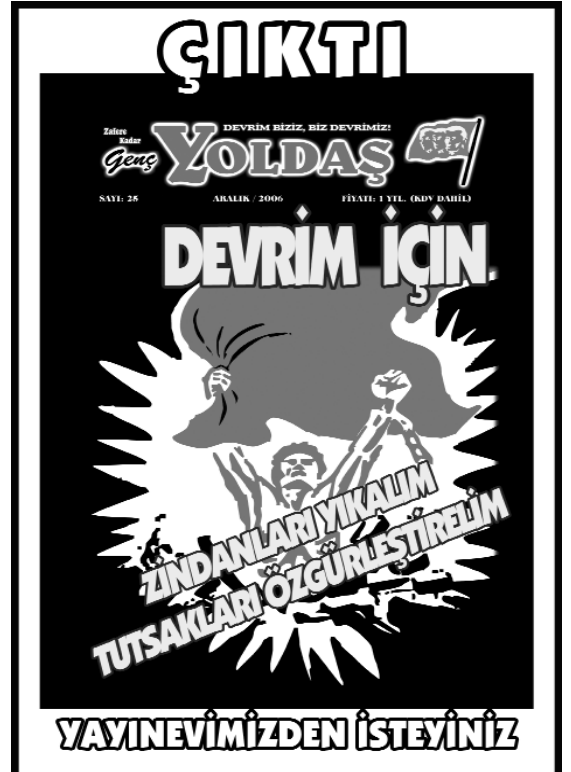
mezarı başında 25 Haziran 2006'da yapılan anma etkinliğini terör propagandası olarak nitelendiren ve bu gerekçe ile Adana savcılığının başlattığı soruşturmayı fırsat bilen Antep terörle mücadele şubesi kurumlarda terör estirerek 23 Kasım Perşembe günü 1 kişiyi, 24 Kasım Cuma günü ise 4 kişiyi gözaltına alarak keyfi uygulamalarla sosyalist-devrimci insanları yıldırma çabasına girişmiştir.

Terör, bizzat sermaye sınıfının kendisi ve temsilcileri tarafından uygulanırken, ezilen sınıfların mücadelelerini destekleyen, onlarla omuz omuza yürüyen insanlar, terör propagandası yapmakla suçlanarak yıpratılmaya ve yollarından döndürülmeye çalışılmaktadır.

İşçi sınıfının kültür-sanatını üretme ve yayma çabası içerisinde faaliyet gösteren Ayışığı Sanat Merkezi'nin Antep'te, Antep emekçileri ile gerçekleştirdiği üretimlerinin ve onları bilinçlendirmeye dönük etkinliklerinin Adana ilinde de gerçekleşmesini istemeyen sermaye sınıfı Ayışığı Sanat Merkezi'nin bu şehirde kurulmuş olan yeni şubesinin açılışını sabote etmek amacıyla, Antep A-

yışığı Sanat Merkezi, Genç Emekçiler Birliği Derneği ve Denize Ezgi müzik grubu üyelerini ev ve işyerlerinde tehdit edip, gözaltına alarak işçi ve emekçileri yozlaştırma çabalarının önünde engel olacak bir kurumun daha oluşmasını durdurmaya çalışıyor. Bizler ise işçi ve emekçilerin sınıfsal bilinçlerinin, onları özgürleşme yolunda zafere taşıyacak, tüm insanların özgür ve eşit yaşayacağı bir dünya kurmaya yönelik en önemli güç olduğunun ve burjuvazinin bu dünyanın oluşmaması için elinden gelen her türlü terörü gerçekleştireceğinin farkındayız. Ve bu saldırılar karşısında bir kez daha haykırıyoruz: Baskılar Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz!" denildi

Antep Mücadele Birliği Platformu

Hızlı bir çalışmanın ardından Çukurova topraklarında ve Aysun'umuzun adından aldığımız Ayışığı'mızı Adana'da açmak bize büyük bir heyecan ve coşku kattı.

İnsanlığın yarattığı tüm ilerici değerlerin yoğun bir saldırı altında olduğu bu dönemde Adana'dan işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen sömürülen milyonların çılgınlığını ve zafere olan inancını temsil etmek için çıktık yola. Daha sanat merkezimiz açılmadan birçok zorlukları ve engellemeleri devrim olan inancımız ve kararlılığımızla bir solukta aşırerdik. Aysun yoldaşımıza yarasır bir şekilde Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi, 26 Kasım Pazar günü işçi sınıfı ve emekçi halklarımıza merhaba dedi. 100'ün üzerinde katılım sağlanan açılış etkinliğimiz Ayışığımız Aysun Bozdoğan'ın nezdinde kavgada güneşe uğurladığımız tüm devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından Ayışığı Ekin Sanat Merkezi çalışını arkadaşımız açılış konuşmasında "Dünyadaki gelişmelerin gelecek güzel günleri müjdelediğini, kültür sanat alanındaki mücadeleyi insanlıktan ve onun yeniyi yaratma çabasından ayrı görmediğimizi, kapitalizmin kültür-sanatın gelişmesinin önünde engel olduğunu" söyledi. Ardından Mücadele Birliği Platformu temsilcisi söz aldı: "Yaklaşık 2500 yıldır sınıf mücadelesinin sürdüğünü ve son sınıflı toplumun 250 yıldır aşındığını, yıkılmak üzere olduğunu, zaferin ve özgürlüğün bütün pencerelerden bize baktığını, bu süre zarfında çok büyük acılar ve bedeller ödendiğini, en yiğit insanlarımızın tutsak edilip, ölümsüzleştirdiğini, Aysun Bozdoğan'ında Çukurova topraklarında yetişen bir kadın savaşçı olarak tüm bu tarihin olumlu değerlerini kendisinde cisimleştirdiğini, zafere kadar daima mücadelenin süreceğini ve sınıfsız sömürsüz bir dünya kuracağımızı, kültür-sanat merkezimizin de bu mücadelenin bir parçası olacağını" anlattı. Daha sonra açılışa katılanların bizleri daha yakından tanınması için hazırladığımız sinevizyon gösterimini sunduk. Sinevizyon gösteriminden sonra Mücadele Birliği Dergisinin göndermiş olduğu me-

ADANA AYIŞIĞI EKİN SANAT MERKEZİ'NDEN MERHABA

zın Çukurova topraklarına yansıyışını kutluyoruz."

Eskişehir'den gelen genç yoldaşlar "sanat merkezimizin açılmasının büyük bir mutluluk verdiğini ve etkinliğe katılmaktan, Aysun yoldaşla birlikte olmaktan onur duy-

duklarını" belirten bir metin okudular. Aynı coşku ve heyecanı sürdürmek üzere Ayışığı Şiir Grubu da açılıştaki yerini aldı: "Çukurovamız/ kundağımız kefen bezimiz/ kamı esmer yüzü ak/ sıcakta sabır taşları çatlar/çatlamaz ırgatın yüreği" diye Çukurova'yı anlatan Ahmed Arif'in şiiri okundu.

Şiir grubunun ardından Genç Yoldaş Dergisi'nin göndermiş olduğu mesaj okundu: "İğrenç yüzleri ve en aşağılık çıkarlarla saldırımları, şiirlerimizi-kitaplarımızı yakmaları dilimize, kültürümüzü saldırımları... Türkülerimizi, ağzlarımızı zincire vurmaları... En büyük kanıtıdır korkuların!!!"

Daha sonra zindanlardaki Leninist Kadın Tutsakların mesajı okundu: "Duyduk ki Bahar gelecekmış Akdeniz'e, duyduk ki gelen bu Bahar benzemiyormuş başka hiçbir 'Bahar'a... Aysun'umuz, Ayışığımız Akdeniz'in sıcak sokaklarından gelmişti kavgaya... Çukurova'nın ırgat pazarlarının yoksul kondularının yüzlerini işlemişti yüreğine."

Programımızın sonuna doğru Grup Denize Ezgi yerini aldı. Çukurova halkına, türkülerıyla büyük bir coşku verdiler. Şarkı ve türkülerıyla bazen duygulandırdılar, bazen düşündürdüler.

Etkinliğimizin sonunda katılanlar "uzun zamandır böyle nitelikli bir etkinliğin gerçekleştirilmediğini, böyle sıcak bir ortamın paylaşılmadığını" dile getirdiler.

Biz de Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi olarak, bunun bir başlangıç olduğunun, üretecek, paylaşacak, kavgaya verecek nice güzel günlerde devrimi büyüteceğimizin sözünü vererek etkinliğimizi sonlandırdık.

**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA
KAVGA YAŞAMIN
HER ANINDA!!!**

sajı okuduk. "(...) Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde ölümsüzlüğe uğurladığımız Aysun Bozdoğan yoldaşımızın doğduğu bu toprakların yeni bir doğuma tanıklık ettiğini, Aysun'umuzun adıyla Ayışığımızı-